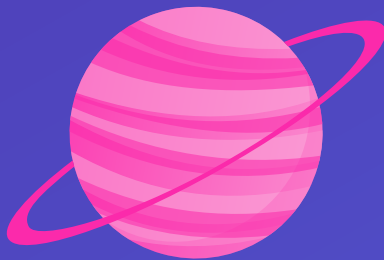

היבאים לארץ ולאלם
המאונים

כתב העת הפנטסטי
של מפללת סמינר הקיבוצים

כתב העת הפנטסטי

של מכללת סמינר הקיבוצים

אנו תלמידי הקורס: "כתב עת פנטסטי - כותבים כתב עת העוסק בפנטזיה ומדע בדיוני" בהנחיית ד"ר רביב רייכרט יצרנו כתב עת זה כדי לתת חופש ביטוי ליצירתיות, דימיון ואהבת הכתיבה והפנטזיה.

במהלך הקורס חקרנו את יסודות הפנטזיה בעזרת יצירות ספרותיות וקולנועיות. לצד זאת יצרנו כתבים מקוריים שיוצגו בכתב עת זה.

בואו נצא יחד אל ארץ לעולם בן !

מדור שירה וקומיקס

שירה היא סדר מילים

המבטא רגש

המבטא חיים

המבטא אדם

שירה פנטסטית משתמשת בשפה יצירתית, פילוסופית ומופלאה כדי ליצור חוויית קריאה מרהיבה ומפתיעה.

ועם זאת טודורוב, החוקר המשפיע ביותר של הפנטזיה טוען ששירה אינה פנטסטית מכיוון שמהותה היא מטאפורית. ישנם הטוענים כי אמירה זו לא כוללת את כל סוגי השירה. במדור זה תוכלו לבדוק זאת בעצמכם.

בקומיקס הפנטסטי, תוכלו למצוא גיבורים עם יכולות קסומות, דמויות יצוריות ומפלצות, ממלכות קסומות, עולמות מקבילים, ותופעות על-טבעיות.

במדור זה תהיו עדים לשירה וקומיקס אשר נכתבו בידם של תלמידי הקורס

אני ככלל כל האחרות / סתיו פריאל, רון בן שימול

מחפשת את בגדיי בנרות
לא מוצאת עם מה להתערטל בבוקר
והדבר דופק בדלת
בואי
הוא קורא
לא יודעת אם להיענות או לסרב
המחשבה לא עוזבת
לא מרפה
לא מתאקלמת
אוהבת להתערטל
למרות שהם
טוב תמיד ידעתי
הרגשתי
אין מה לומר
פחות התחברתי
אמא ניסתה ללמד אחרת
לא הקשבתי
האם קשה לי הדבר את שואלת?
אכן
הרי להיות לבושה בעולם כה עירום
זהו דבר בלתי ניתן לתיאור.

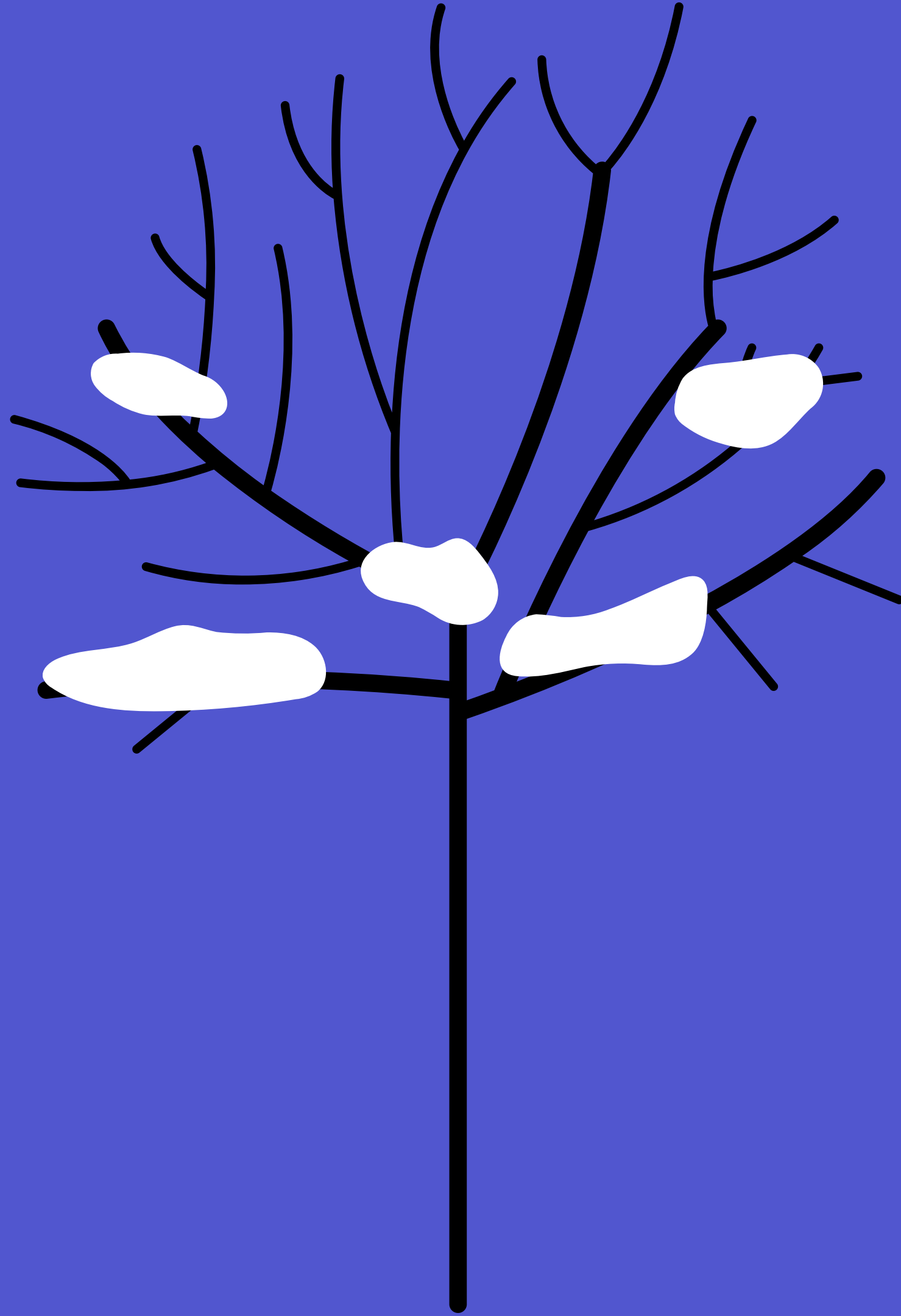
דיאנה ברידזה

נעצרה בדיוק על ג'מייקה שהכדור קפץ בין
אצבעותיה.
שם אברא מחדש
אמרה.

אניח את ליבי המדמם על אבן החכמים.
מתוך ריקוד צללים אנגן את בדידותי
המשחררת.

אדמה נוסעת תזין את כוחי
עד אשר זרע ליבי על אבן יפרח.

בולגריה / זהר סגל

החורף בבולגריה,

הקר והלבן,

עצים לבנים שרגילים

שנתקעים בהם רוכבי סקי.

קשה להם שחוץ מהשלג אין

מה שיגן עליהם מפניהם ביום.

הם מחכים כבר ללילה כשלא יהיו בני אדם.

לעצים יש את המסיבות לילה הכי טובות.

אפילו יותר מלבני האדם.

בני אדם לא מכירים את העולם שלהם.

עולם העצים.

ליסה בארץ "ההכל כלול" / מאיה פרקש ורחלי אשכנזי

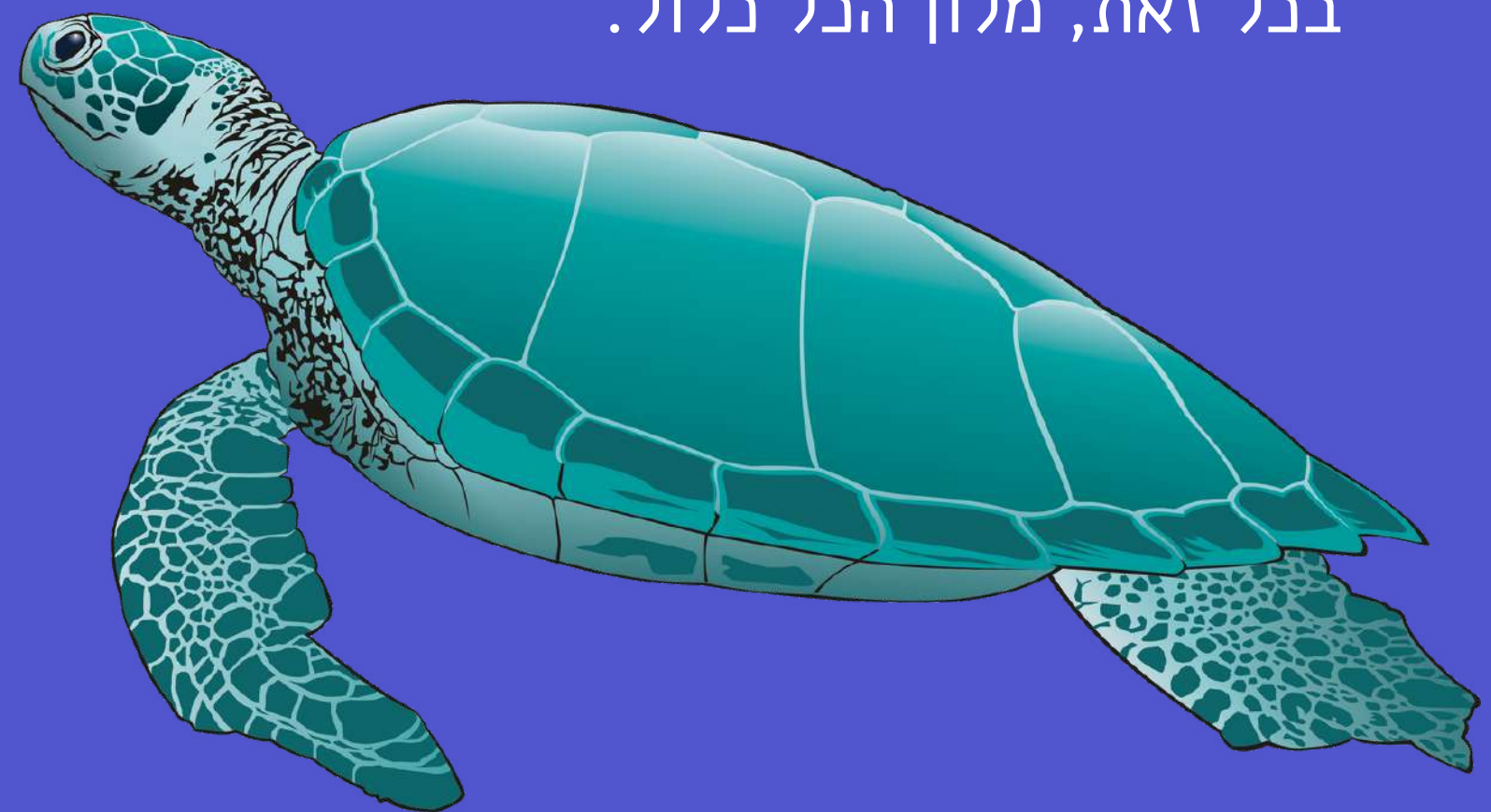
בין הארוחות המרובות, השתייה והאטרקציות,
ליסה חקרה את כל הסיטואציות.
נכנסה אל הים ונתקלה במערבולת,
שסחפה אותה אל ארץ הפסולת.
אלפי צמידים, כוסות ומיני שרידים,
ליסה חזתה במחזה אימים.
ליסה התהלכה בין שיירות הזבל,
וראתה צבים מנגנים בנבל,
באבל,
על אחיהם שנפלו במרחץ הדמים,
בקרב מול הקשים האדומים.

10.07.2023 טיסה 361 אל מיקונוס יוון.
ליסה שלנו ארזה הכל לבד, כמובן!
הדרכון כבר מוכן וההתרגשות בשיאה,
ליסה שלנו עולה למחלקה ראשונה.

המטוס נחת

והמתח פחת

ארץ של טורקיז, שפע וים
ליסה קיבלה צמיד כחול
בכל זאת, מלון הכל כלול.

חופש / נעה חובשי

רק כאשר

מוסמרה

רגלו של העכבר

בתוך המלכודת

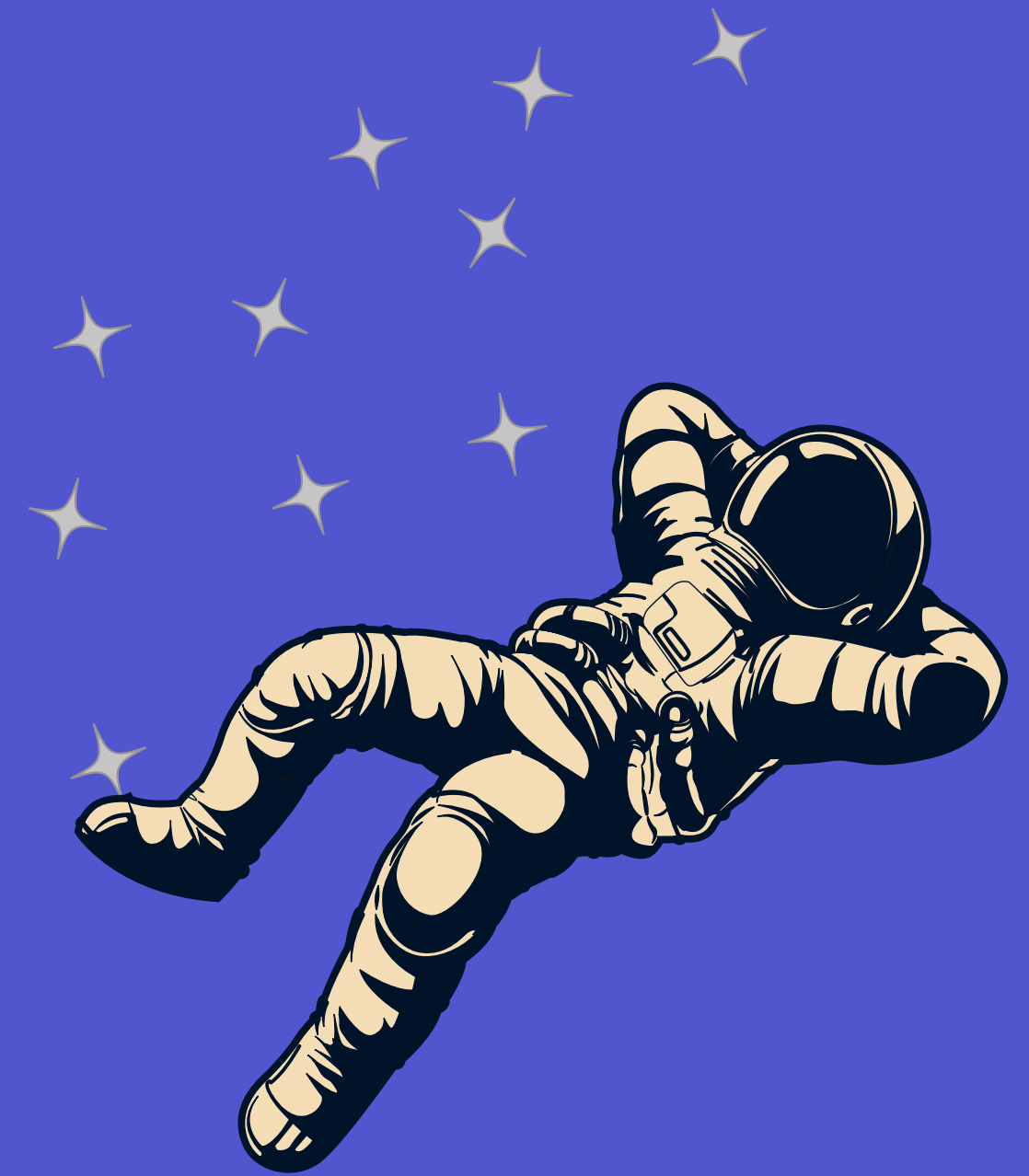
הוסר המחסום שנשא העכבר

בתוכו.

יולה רם עמית

ביום מן הימים
לא רחוק אולי
אקח לי יום של חופש
אשבור את כל כליי
לא תוכלו אליי לפנות
גם לא להתקשר
כי נסעתי לחלל
אז אולי ביום אחר
כן, כך יהיה בחופש
ביום מן הימים
לא רחוק מאוד
אסע מפה לעולמים

מחול השלווה / שירה נבון

ואדי נועז מוביל למרחב של אדמה,
דרור מתפשט על פני הנשמה.
הים מרחיב את זרועותיו באור צהבהב,
החול רוקם את אותותיו כשהשמש יורדת, הוא הופך גוון מודהב.
ילדה משחקת בחול, הוא צופה בה, ילד מאוהב,
אמו מסתכלת, ממה הוא נלהב?

שניים אוחדים ידיים, מתהלכים מחויכים,
חייהם מוסרים שלווה, בתמימות הם משוחים.
מסעות וגילויים בחופש המוגן,
שקט עוטף בנועם את הפרחים הפורחים בצידי האגן.

שיר 1 /הדר קינן

היא ארזה את מזוודותיה ולדרך יצאה
אל מקום רחוק ולא נודע.

היא הגיעה עד קצה העולם כמו שתמיד חלמה
עד למקום בו השמש אליה חייכה.

היא ראתה את הקצה וחשבה כי תתרצה
אך היא רצתה יותר מזה.

היא פקחה את עיניה
ואל מולה ראתה
את התהום נפערת עבודה.

שיר 2/הדר קינן

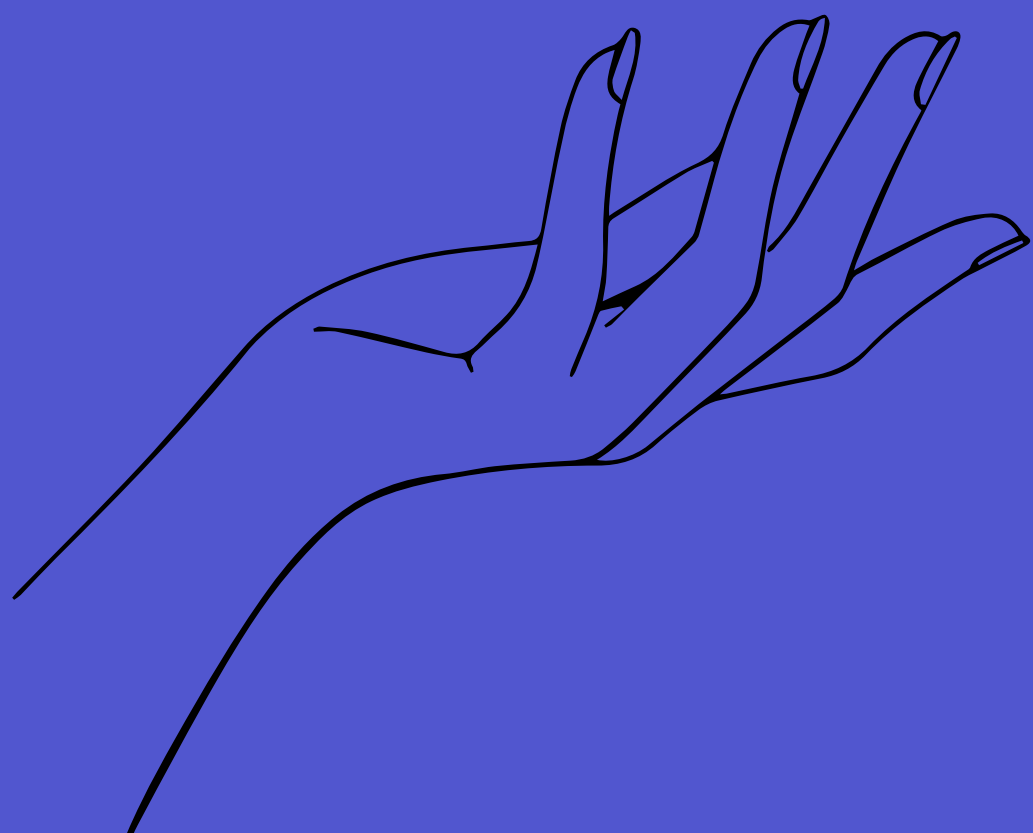
פעם האמנתי שאני כה מיוחד
עד שהתגלתה בפניי הרוח.
היא החזיקה לי את היד
ויחד יצאנו להרפתקה.
הרוח העיפה וסחפה אותי
אל מקומות רחוקים, גבוהים וזוהרים.
לפעמים היו גם מערבולות
וסיבובים מבלבלים.

באחד הימים, גם הגענו אל החלל
שם יכולתי לגעת בשמש החמה ולעמוד על הירח המופלא.
כשהגעתי אל קצה העולם
הסתכלתי על כולם מלמעלה
וגיליתי שאני סתם עוד אחד,
אחד כמו כולם.

דרישה או בקשה \ שקד הספר ואייר אלבז

אך, בין רגע, בהנפת יד,
חוזר, אני,
אל אותו מעגל חיים קבוע.

ביי ביי ניפרד אני בצער רב
ומנופף לשלום עם ידי,
אל אותו שחרור הזמני.
האם נפגש שוב? האם ישוב?
שואל את עצמי,
כאשר, הוא בורח בין אצבעותיי

לפעמים אבל רק
לפעמים,
בעידננו,
לנשום עמוק ולהביט אל עבר מקום הווייתנו, נשמעים
כפריבילגיה.

זהו רגע
קסום,
אשר עוטף כמו מגן אבירים, מבין כל הטעויות

כי ישנה, בראשי מחשבה בלתי פוסקת,
אשר מציירת אותי, לובש את חליפתי הנוצצת,
ומתעופף אל עבר השקיעה.

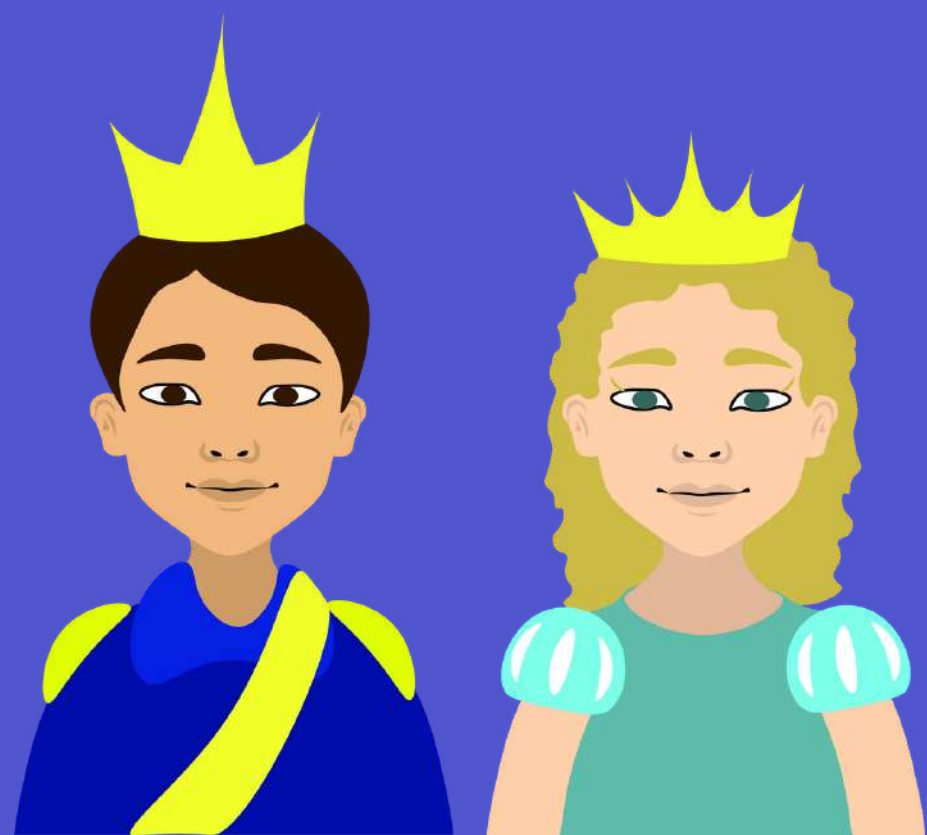
אל תוך בועה, שבה כלבי הנאמן ופישי דגי האהוב,
מייעצים לי באיזו הצגה לצפות.

מתפשים מקום שקט

להרפות ולקבל חיוך מהירח
שמיים כחולים מעירים
כוכבים מבצבצים
אני והיא

בחופשה,

שכחנו מהעומס והאחריות
זורחים בתוך הממלכה,
מרגישים כמו מלך ומלכה
רוצים להמשיך להיות מנותקים

הוא ואני יוצאים לחופשה
בין יערות קסומים
ואגמים צלולים
קרני שמש חמימות
מפריעות לנו לראות,

אנו מתעוררים בבוקר
קולות ציפורים מצייצות
שלווה, שקט, רחש הגלים
חופשה שהיא חלום

בחוף הסודי בין השמש לחול
אנחנו מצליחים לנוח,
הזמן מרגיש כמו אינסוף
אנחנו שמחים

שער סגול כחול / דור כהן ורעות כהן

גיל עשרים ושלוש
היינו צעירים
עכשיו על הראש
יש לי שני מחושים

נגיעה בחזה
משיכה ביד
מה הוא עושה?
בבת אחת הכל משתנה

החול מלטף גב חשוף
באחת הנשימות הופכות כבדות
רעד עובר בכל הגוף
אני רוצה לחיות

יצורים זוהרים
ארבע ידיים ומחושים
מים סגולים כחולים
מוקף בניינים

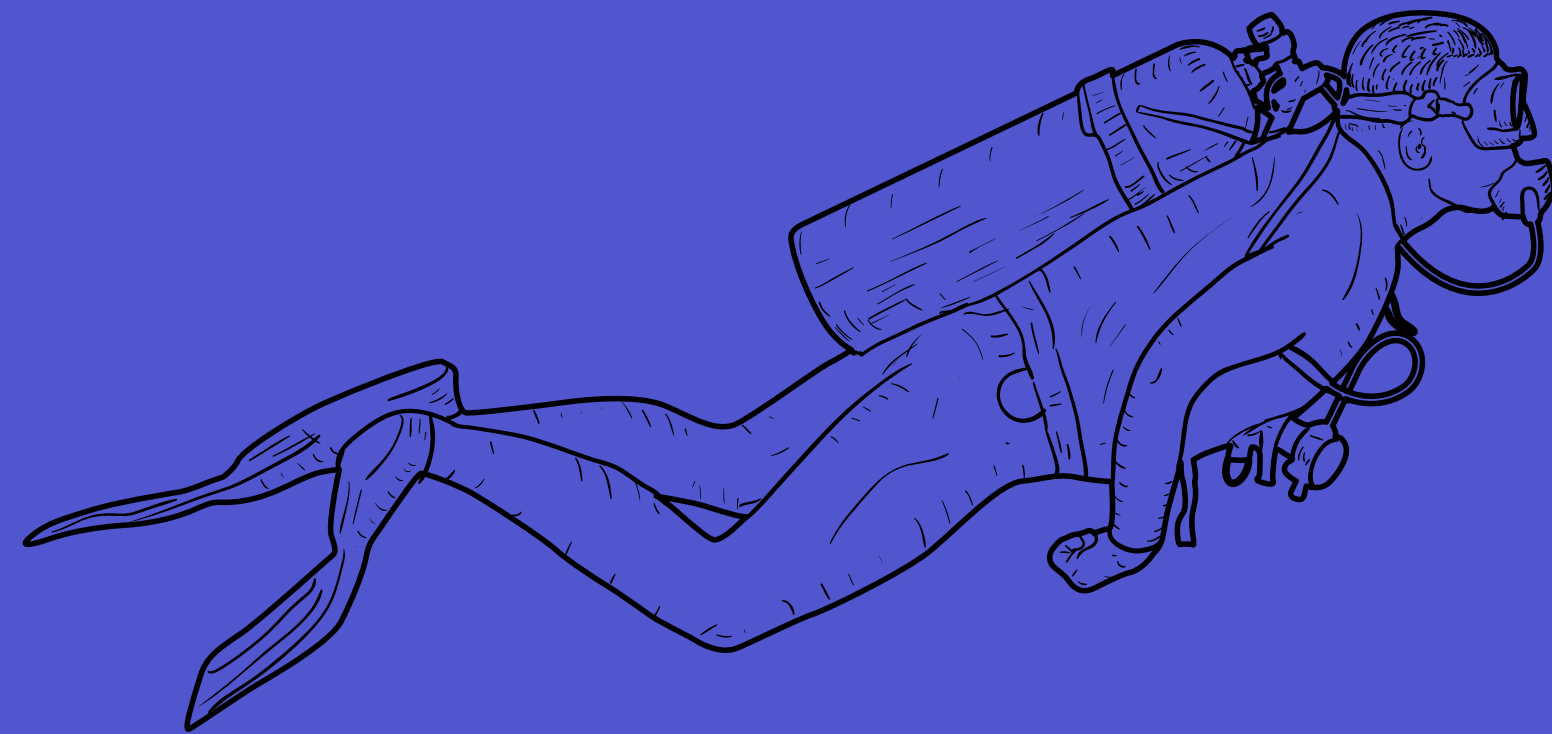
בר נותן לי חליפה
הנשימה נעתקת
”כן אחי היא קצת צמודה”
אני באמת רוצה ללכת?

בר מואר
איפה אנחנו?
עולם מוזר
דרך מה עברנו?

המים קצת מלחיצים, לוחצים
תחתיי בור ללא תחתית
הכל שחור, איפה הדגים?
מסתכל בשעון על הלוחית

השער נעלם
ניסיתי הכל
לפני שאתה נרדם
אכסה אותך בחול

50 מטר והוא עוד צולל
בעומק יש צבעים
אני מקלל
למה הוא תמיד מגזים?

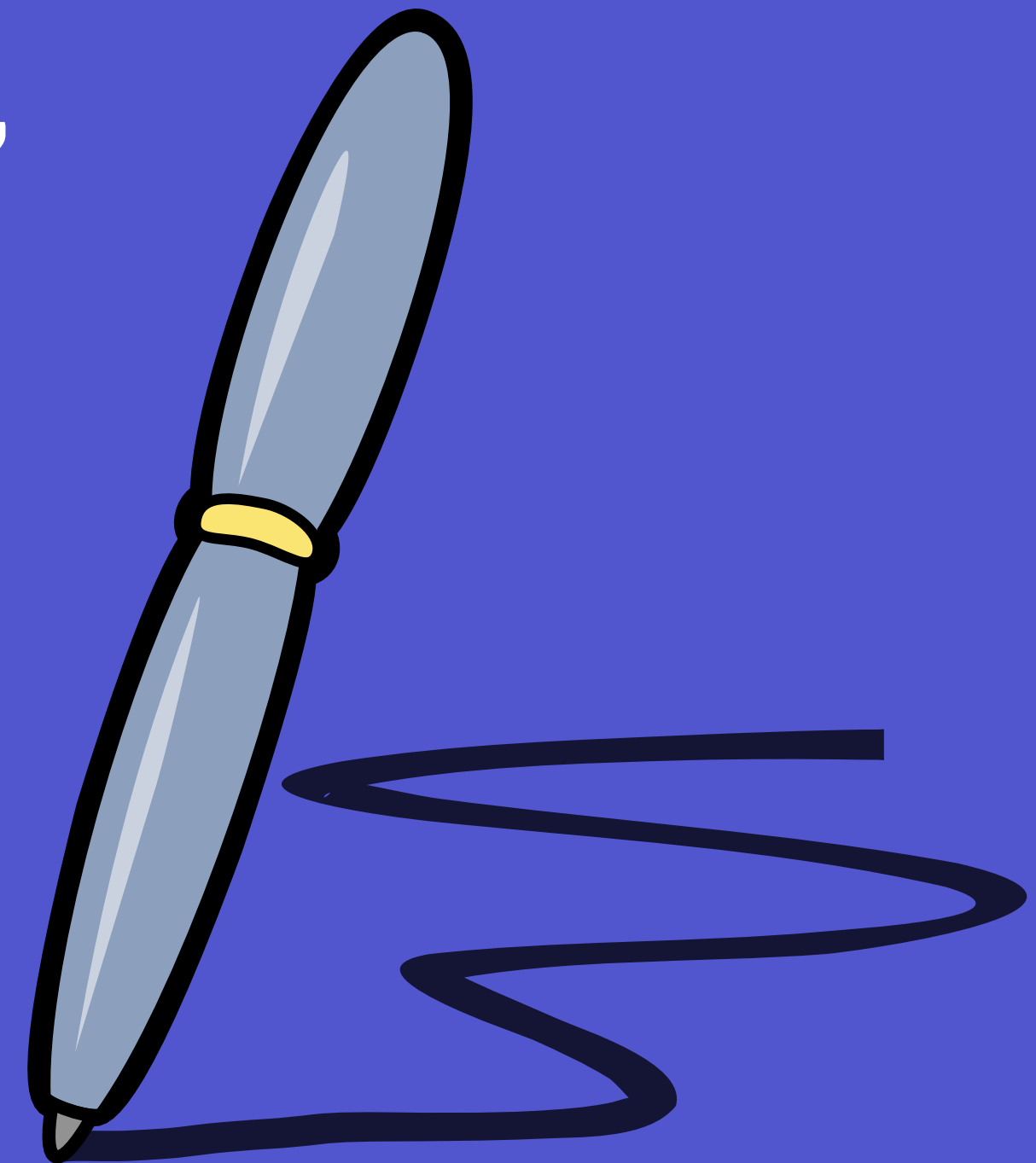
העט הנובע / א.ב.

”ליד מחברת קטנה יושב ושוכב לו עט קטן ונובע,
עט קטן, עט חביב שאת כל חוויותיי ורגשותיי
מכתיב.

העט שופע ומספר הרבה סיפורים,
הוא כבר כותב כמעט שלוש שנים,
לפעמיים שירים וחוויות שרק איתו יכולה לחלוק.

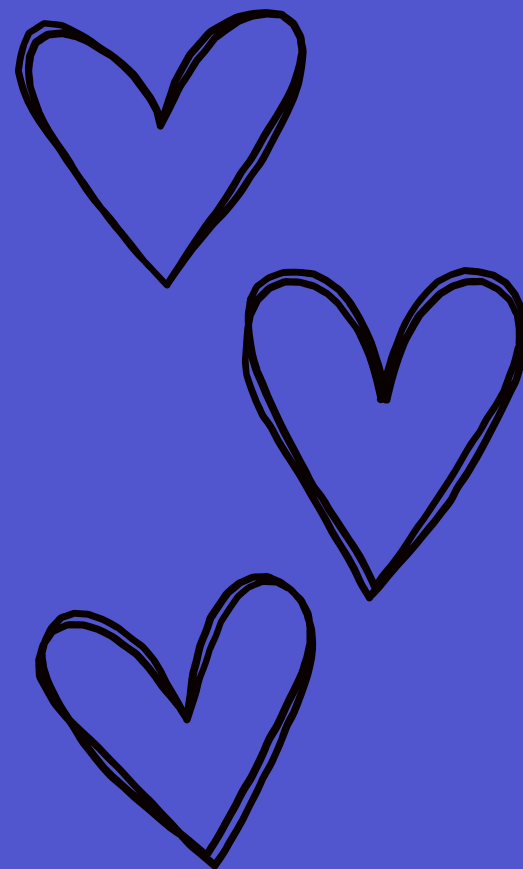
עט פשוט שיחדיו עברנו המון,
עכשיו נגמר לו היום,
הדיו נגמר ומתחיל לדהות,
אבל החוויות והשירים ימשיכו עם העט
החדש להיות ולחיות.

זהו שירו האחרון של עט זה,
אבל מכאן יצאו עוד שירים חדשים והרבה..”

שלום/ליהי אורן

מילה אחת עם המון משמעויות
אפשר להשתמש במילה שלום בשביל
להגדיר מצב של יחסי קבלה והסכמה בין שתי מדינות,
אפשר להשתמש במילה שלום בשביל
לברך הורה, אח, חבר
וגם את האנשים השקופים,
אלה שאנחנו לא תמיד רואים,
אפשר להשתמש במילה שלום כדי לקרב לבבות,
הן של מדינות והן של אנשים

לעוף/ בילאל מזאוועה

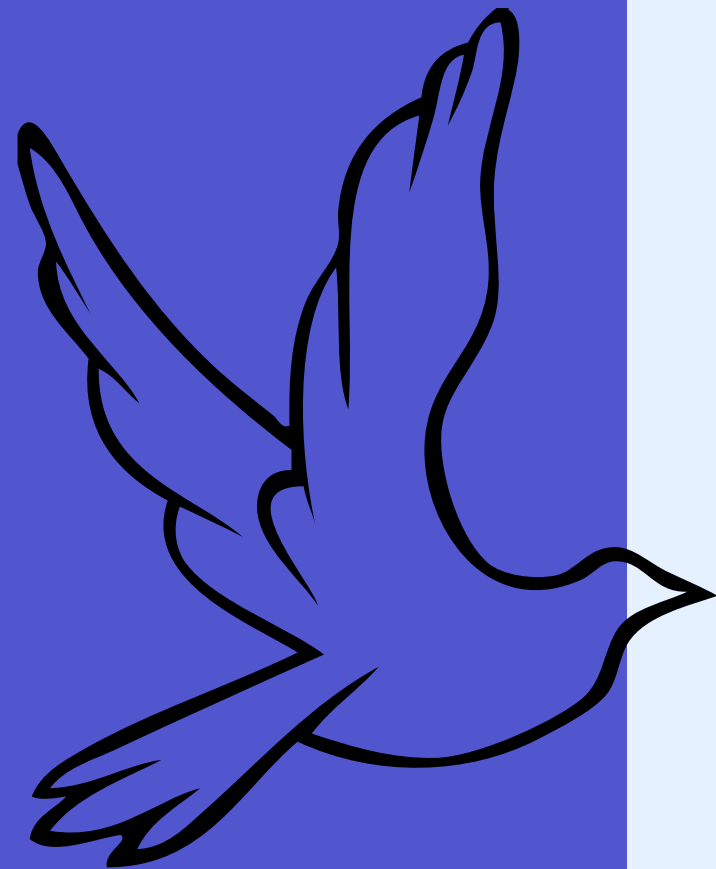
לעוף.
השמים בהירים.
מתר לי,
מי יעצר בעדי.

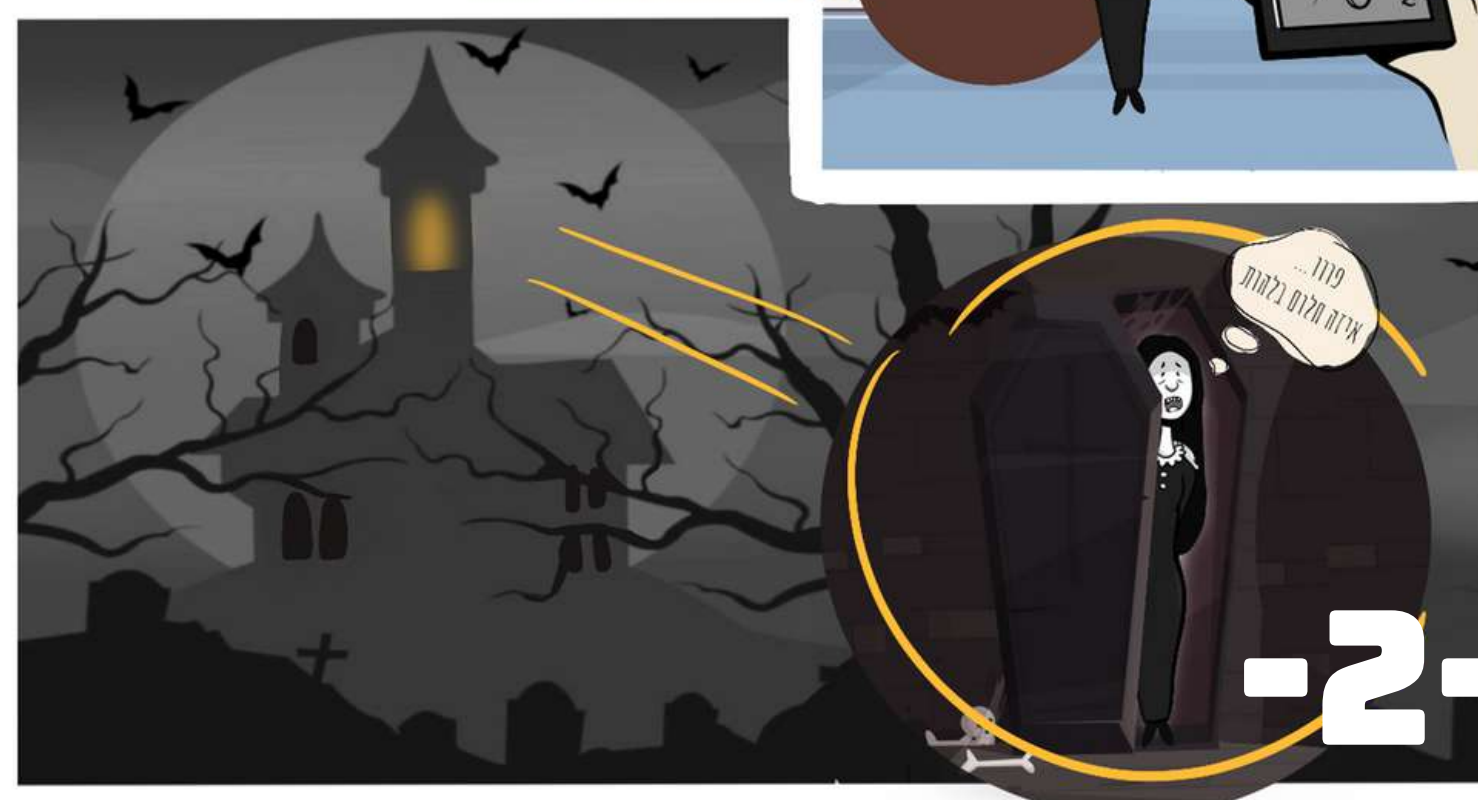
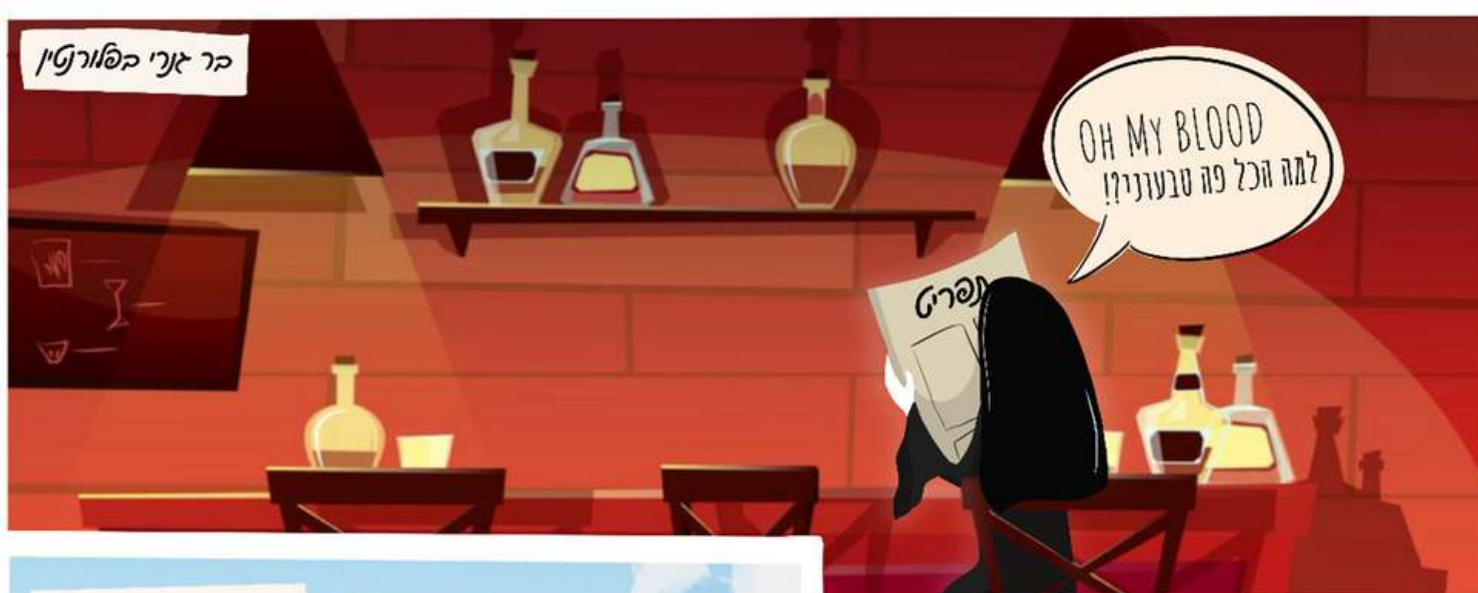
זה המרחב שלי,
אבל,
יש בי פחד
שאני לא אחזר,
ולא יהיו כמוני עוד.

***

اطير.
السماء صافية.
مسموح لي،
من سوف يوقفني.

هاذهي هي مساحتي،
لاكن،
يوجد في خوف
اني لم أعود،
ولن يكون هناك أكثر من مثلي.

קרדיט -
עמר אלכס
בידר פרץ

מדור מסות

מסה היא חיבור עיוני הבוחן נושא מחיי החברה או מעולם הרוח. המסה מתאפיינת בגישה סובייקטיבית, המציגה את נקודת המבט המקורית של הכותב.ת. מסה עשויה להיות דרך נפלאה לפתח ולהעמיק טענות ורעיונות.

המטרות האפשריות בכתיבת מסה הן;

- לספק לקורא בידור אינטלקטואלי.

- לבצע חקירה עצמית בכתב.

- במסה לא חייבת להיות מטרה קונקרטית, שאלת מחקר

מוגדרת, נקודת יעד או סיום

- ללמד את הקורא דברים שאיננו יודע.

- ליצור מרחב לביטוי אישי.

האם הסיפור תתונתה של גליה שכתב

א. ב. יהושע הוא סיפור סימבולי או

פנטסטי?

הסימבולי, סמלי

שימוש בלא ריאלי בסמל,
כאמצעי להעברת משמעות
שהיא על פי רוב מופשטת.

הפנטסטי

מתמקד בעיצוב של
מציאות שלא ברור
האם היא המציאות
שאנו מכירים או שהיא
מציאות פנטסטית.

להנאתכם, מצורף קישור לסיפור מאת א.ב. יהושע :

<https://library.osu.edu/projects/hebrew-lexicon/99995-files/99995025/99995025-006/99995025-006-005-021.pdf>

חתונתה של גליה כמסע סמלי

דיאנה ברידזה

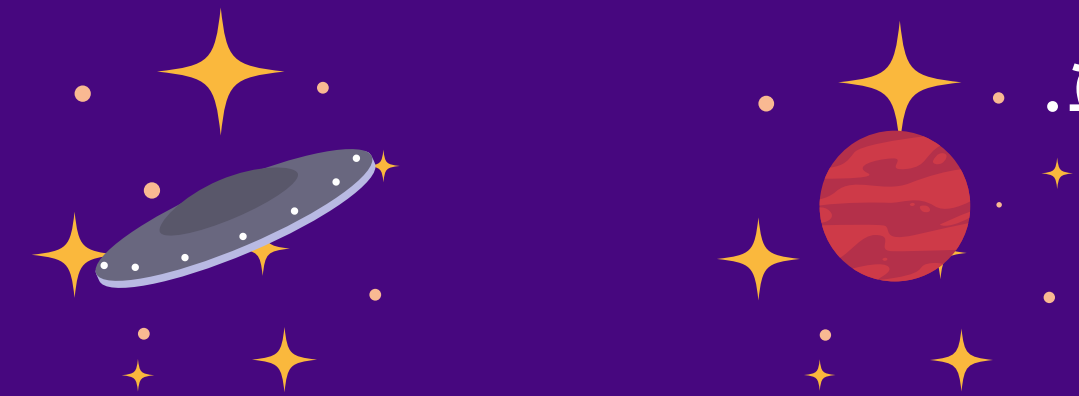

”חתונתה של גליה” מאת א.ב. יהושע, מתאר לנו דפוסים עמוקים שמנהלים אותנו בחברה הישראלית, כך הם משתקפים דרך עיניה של אישה צעירה המתכוננת לחתונתה. כשקראתי את הסיפור בשנית בניסיון להבין האם לסווג את הסיפור כסיפור פנטסטי או כמסע סמלי. גיליתי כי אני נוטה לפרש את ”החתונה של גליה” כסיפור סמלי שחרג מתחום הפנטסטי. הסמליות שוזרת את חוטיה לאורך הנרטיב, והופכת את נישואיה של גליה לחקירה מטפורית של זהות ודינמיקה חברתית. השימוש בסמלים כדי להאיר את ההתנגשות בין מסורת לקדמה תרבותית, חושף את המאבקים העמוקים יותר איתם מתמודדים גליה והסובבים אותה. הגירוי האינטלקטואלי הנגזר מפירוש הסמלים מעודד לבחון את הנושאים המורכבים השזורים בנרטיב. אחד הסמלים החזקים ביותר הוא ההכנות לחתונה, המייצג את השינוי הגדול יותר המתחולל בחברה הישראלית. המסע של גליה לקראת זוגיות מקביל לחיפוש המדינה אחר איזון הרמוני בין מורשת היסטורית לשאיפות עכשוויות. הפרטים המורכבים והציפיות המשפחתיות הקשורות לחתונה משקפים את המורכבות של הלחצים התרבותיים והחברתיים שגליה מתמודדת איתם, והופכים את מסע החיפוש שלה לקבלת יחס אוניברסלי.

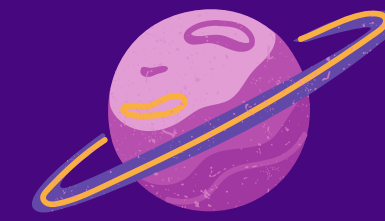
המשך- דיאנה ברידזה

יותר מכך, מאבקה של גליה לעצמאות הופך לקרב סמלי נגד אילוצי המסורת. הרצון שלה לפלס את דרכה, לבטא את האינדיבידואליות שלה, מהדהד עם הנושא הרחב יותר של חופש אישי מול ציפיות חברתיות. דמותה של גליה יוצרת סמל רב עוצמה לשאיפה של הפרט לאוטונומיה במסגרת קולקטיבית. בנוסף, האינטראקציות בין גליה לבני משפחתה לובשות ממדים סמליים. המתח בין גליה להוריה מדגיש את פער הדורות, המייצג את ההתנגשות בין ערכים שמרניים לרצון להתקדמות. האופי הסמלי של "החתונה של גליה" מזמין את הקוראים לפרש את נושאה במספר רבדים. היא מעוררת אותנו להרהר בהקשר החברתי והתרבותי הרחב יותר שבו מתרחש מסעה של גליה, ושופך אור על השטיח המורכב של הזהות הישראלית. לסיכום, בעוד האלמנטים הפנטסטיים עשויים להיעדר ב"חתונה של גליה", העומק הסמלי שלו מעלה אותו מעבר לנרטיב ריאליסטי בלבד. השימוש בסימליות כדי לחקור את הדינמיקה המורכבת של החברה הישראלית, המסורת והשאיפה של הפרט למימוש עצמי. דרך הסמליות הגלומה בהכנות לחתונה של גליה, ההתנגשות בין מסורת לקדמה, ומשחק הגומלין בין הדמויות, הסיפור מתעמק בנושאים עמוקים. על ידי פירוק הרבדים הסמליים שלה, "החתונה של גליה" חושפת את המסר העמוק שלה - המסע האישי והקולקטיבי שלנו לעבר איזון והגשמה בתוך המורכבות של הציפיות החברתיות.

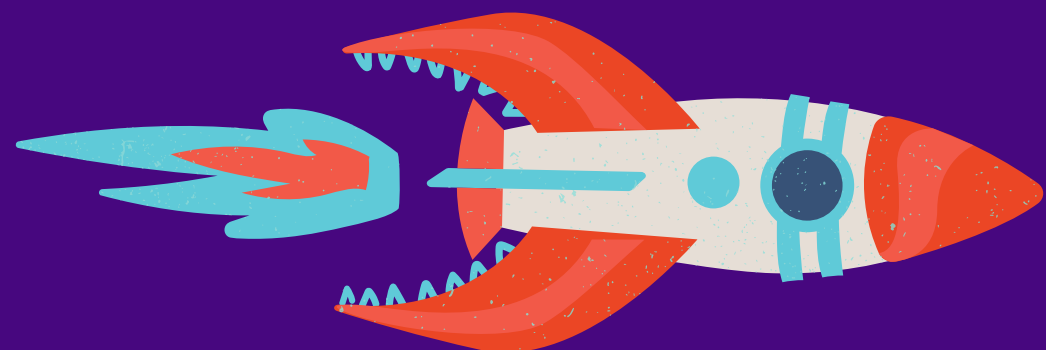

חתונתה של גליה/ א.ב יהושוע

רחלי אשכנזי

הסיפור חתונתה של גליה נפתח בהזמנה לחתונה של גליה ושל דני. כאשר ההזמנה נגלית לעיני הגיבור הוא נתקף בבהלה, הוא חש אל התחנה על מנת להגיע אל החתונה אשר עתידה להתקיים בשדות אור. הגיבור מסתבך כאשר הוא מחפש את האוטובוס והאנשים מסביב לתחנה לא מנסים לעזור לו, הוא מוצא את האוטובוס לאחר מאמץ רב. כאשר הוא מצליח לעלות אל האוטובוס הוא רואה שהנהג נראה כמו מפלצת ולא כבן אדם. בנוסף, אל האוטובוס עולים שלושת מאהביה הקודמים של גליה, אשר להם שמות מיוחדים: ארדון, עידוא ואיתי, הגיבור רואה את השלושה כצלליות המתאחות לצללית אחת אפלה וגבוהה. לאחר הגעתם אל שדות אור השלושה מנסים לתקוף את ארוסה של גליה, דני ולנסות להבין איך הוא הנבחר. הם תוקפים אותו ושואלים כיצד הוא הצליח לשכנע אותה להינשא לו, דני עונה שהיא זו שהכריחה אותו להינשא לה ואילו הוא בכלל לא חפץ בה. שלושת המאהבים נכנסים להלם ולא מבינים כיצד דבר זה קרה. הגיבור מנהל שיחה עם גליה ומבטיח לה שהוא ימות על יד עץ הזית. לאחר זמן מה הוא מנסה לעלות אל האוטובוס בחזרה אך האוטובוס בורח לו והוא נפצע במהלך הניסיון לעלות עליו. לאחר שהצליח לעלות אל האוטובוס הוא שם לב שהנהג נוסע בצורה פרועה ומסכנת. הגיבור שלנו התעלף ולאחר שהוא קם הוא שם לב שהכל חזר לקדמותו, הנהג הוא בן אנוש שוב, האוטובוס חזר למצבו הרגיל והנהג מבקש את רשותו להמשיך לנסוע והגיבור עונה לו כן.

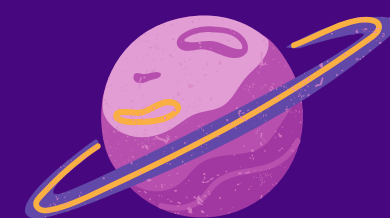
המשך- רחלי אשכנזי

הסיפור הינו סיפור סמלי למרות שניתן לבלבל אותו עם סיפור פנטסטי מוזר שכן הגיבור מתעורר מחלום בסופו. לאורך הסיפור שזורים סמלים אשר מסמלים את מערכת היחסים בין הגיבור לבין גליה.

הסמל הראשון אליו אשמח להתייחס הוא: "שדות אור", גליה מתחנת במקום ששמו הוא שדות אור. שדות אור נותן קונוטציה למקום שמח ומואר אך הגיבור שלנו חש שמקום זה הוא ההפך מכך, לפי הגיבור המקום הזה אינו חיובי כי שם אהבתו מתחנת עם מישהו שאינו הוא. כבר על פי שם המקום ניתן לדעת כי לא יקרו שם דברים טובים במהלך הסיפור.

הסמל השני בסיפור הוא: מאהביה של גליה אשר מסמלים תקופות שונות בחייה של גליה ואת ההיסטוריה שלה. אני אישית חושבת שהסתכלות על אדם לפי מספר האנשים שאיתם הוא יצא שגויה וכך גם בסיפור. במהלך הסיפור מגדירים את גליה על פי המאהבים שלה ומה כל אחד מהם מרגיש כאשר היא לא איתו אבל לא מספיק מייחסים חשיבות לגליה ומי היא עבור הגיבור.

הסמל השלישי בסיפור הוא: עץ הזית, עץ הזית מתואר כמשהו נצחי וכך גם אהבתו של הגיבור אל גליה. כאשר הוא אומר לה שהוא ימות על יד עץ הזית הוא בעצם מתכוון שאהבתו אליה לא תגווע לעד. במבט עכשווי להיום הדבר נראה לי קצת מסוכן ואובססיבי מכיוון שהוא לא משחרר אותה לדרכה- "אם אתה אוהב מישהו, תן לו ללכת".

חתונתה של גליה\ א.ב יהושע

מאיה פרקש

הסיפור "חתונתה של גליה" מגולל מסע פיזי ונפשי בין גופו ותודעתו של הגיבור שמנסה להגיע לחתונתה של אהובתו הנכזבת גליה, דמות כחולה, נחשקת ומסתורית, כמעט אלה (יה) מזמינה את מאהבי העבר שלה לערב החתונה שלה. הגיבור יוצא אל המסע באוטובוס משונה, בעוד הנהג שמוביל את האוטובוס ואת המסע הוא יצור. לא סתם המחבר בחר במונח זה, משום שהיצור מבטא למעשה את היצר של גיבור הסיפור. אותו היצר שמוביל אותו אל גליה אהובתו ובחזרה. היצר חבוי מתחת לתודעה (איד, אגו וסופר אגו). כשהאדם נרדם ויורד שלבים בתודעה, היצרים והחלומות משחררים את הנפש שמכוסה ביום יום ברציונל, תרבות, אנושיות וערכים. כך, גם הגיבור שלנו בסיפור נרדם במהלך המסע אל נבכי חשקיו. בדרך, הגיבור פוגש בשלושת המאהבים הנוספים שהיו לגליה. בחורים די 'סתמיים', בעלי שמות גנריים- בעוד ששמו לא ידוע לנו בכלל. מאהבים אלו, מנסים לערער על האהבה, החשק והכמיהה לגליה וגורמים לו להרגיש אחד מ... במקום הגיבור של הסיפור של חייו. בחתונה, הגיבור נתקל בעץ שמזכיר לו את העץ שליד ביתו. עץ שורשי, מחובר לאדמה ולמציאות שמערער את כל החוסר הגיון שנקלע אליו. בסוף הסיפור, כשהגיבור מבקש לחזור מהחתונה- מההזיה אל ביתו ואל תודעתו, מתעוררת מלחמה בין ההיגיון (האדם) לבין היצר (הנהג) שמבקשים להשתלט אחד על השני ולהשיג כל אחד את המטרות שלו. בסוף הסיפור, כשהגיבור מבין שהוא עולה על דרך משובשת הוא מנסה להתגבר על היצר ולתת לתודעה להשתלט. הוא קורא לנהג "פני תאווה" מה שמחזק את הטענה שמדובר ביצר. הוא מוסיף, ומדמה את הנהג לעץ הזית שליד ביתו, זאת בסגירה לתחילת הסיפור שם הנהג אכל זיתים וזרק את החרצנים לכל עבר. ייתכן ועץ הזית שנחשב לשורשי ויציב מסמל גם הוא חלק בתודעה של הגיבור- חלק שהנהג נאבק בו אך גם תלוי בו וחלק ניכר ממנו.

המשך- מאיה פרקש

לסיכום, בהסתכלות סימבולית על הסיפור, זכיתי לצאת למסע שמעורר את כל החושים, הפיזיים והנפשיים. הגוף והנפש כרוכים זה בזה ופועלים יחד בסינרגיה על אף המאבקים, הפחדים והדחפים שלפעמים שולטים בנו ומשתקים אותנו. אני מאחלת לעצמי להיות קשובה לנפש שלי, לא לפחד להרגיש ולחלום, לרצות ולשאוף גם אם אפול וגם אם אפגע- המסע והחוויה הם החיים עצמם.

אשמח לחבר את שירה של לאה גולדברג "תפילה" - שיר שמוביל אותי במסע של חיי. שגורם לי לא לפחד לשקוע בחלומות, להרגיש ולחוש את העולם הממשי שסביבי וכך אני מצליחה להגיע למקומות קסומים כלפי חוץ ופנים.

למדני אלוהי ברך והתפלל

על סוד עלה קמל

על נגה פרי בשל

על החירות הזאת

לראות, לחוש, לנשום

לדעת, לייחל, להיכשל

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל

בהתחדש זמנך עם בוקר ועם ליל

לבלי יהיה יומי היום כתמול שלשום

לבלי יהיה עלי יומי הרגל.

”חתונתה של גליה” א.ב יהושוע

שקד הספני ואייר אלבז

”האם הסיפור חתונתה של גליה הוא סיפור פנטסטי או סיפור סימבולי? ולמה?” – בשאלה זו נעסוק במסה. תוכן הסיפור: ”חתונתה של גליה”, שנכתב ע”י הסופר המוערך א.ב יהושוע, מציג מסע אישי ותהליך של התבגרות מצד הדמות המרכזית בעלילה אשר עוברת דרך ארוכה על מנת להגיע אל החתונה של בחירת ליבו: גליה. אם כי גם, גיבור הסיפור מציג את עצמו כאדם מיואש, חסר מצב רוח, מרגיש שכל מה שעשה בחיים היה לחינם. מכיוון שבעקבות הידיעה שגליה אהבתו הולכת להתחתן עם בחור אחר. בהקשר לכך, הסיפור מציג לנו לא מעט התרחשויות מוזרות ואף הזויות ולא מציאותיות שקורות לו במסע שלו. בנוסף, במהלך הסיפור מתייחס הכותב להרבה פרטים אשר מהווים עבורו משמעות סמלית. הדמות נאלצת בעל כורחה להסתגל למצב הנוכחי. בנסיבות אלו, הסיפור שמסופר מתוך זווית ראייתו של מספר גיבור. הכוונה היא שכל ההתרחשויות מדווחות\מוצגות ע”י הדמות המרכזית בעלילה. הדמות הראשית בסיפור עוברת תהליך של התגברות שבסופו היא מסתגלת למצב הקיים. בנוסף בלא מעט מקרים יש התייחסות בסיפור לפרטים מסוימים המקבלים משמעות סמלית בחייו. אנו יכולים להסיק שמדובר בסיפור סימבולי. שהתוכן נחתם זה: ”חתונתה של גליה” בצורה חד משמעית ולא ברורה. כתוצאה מכך, הקוראים יכולים לחשוב על תבונות משלהם בשביל\עבור סוף הסיפור. לדוגמא: ”חתונתה של גליה תמה” (עמוד 21).

המשך-שקד הספני ואייר אלבז

לפי דעתינו, הסיפור מספר על חוסר בשלות רגשית ואי קבלת המציאות. מכיוון שהוא מוצג כאדם פסימי ורואה שחורות. כמו למשל: "הכל היה אבוד"... "אלוהים. זה הסוף". (עמוד 5\הראשון של הסיפור-עמוד פתיחה). אם כי גם, המספר מוצג כחסר אונים ומתוסכל עקב המצב. כגון: "חבטתי את ראשי בגזע" (עמוד 6). זאת ועוד, הגיבור מנסה להדגים את סבלו ע"י שימוש באמצעי אומנותי "האנשה" של עץ הזית. לדוגמא: "חמק... ושותק" (עמוד 5). מפני שהגיבור מתייחס אל העץ כמו אל בן אדם שיכול לברוח או לחילופין לבחור מתי לדבר ומתי לשתוק.

מלבד הנאמר קודם לכן, בסיפור: "חתונתה של גליה", ישנה סתירה מצידו של הגיבור, באמצעות בלבול בין המציאות המוחשית לבין הדמיון דמיונו של הגיבור. זאת אומרת, שעל ידי חוסר גילוי אמפתיה מדמותו של נהג האוטובוס אשר מנמק את הצד הקיים (המציאותי). כגון: "הוא לא הראה אף סימן קל שחש הוא בי. עיניו במשקפיו הכהות היו נעוצות בדרך האפלה" (עמוד 20).

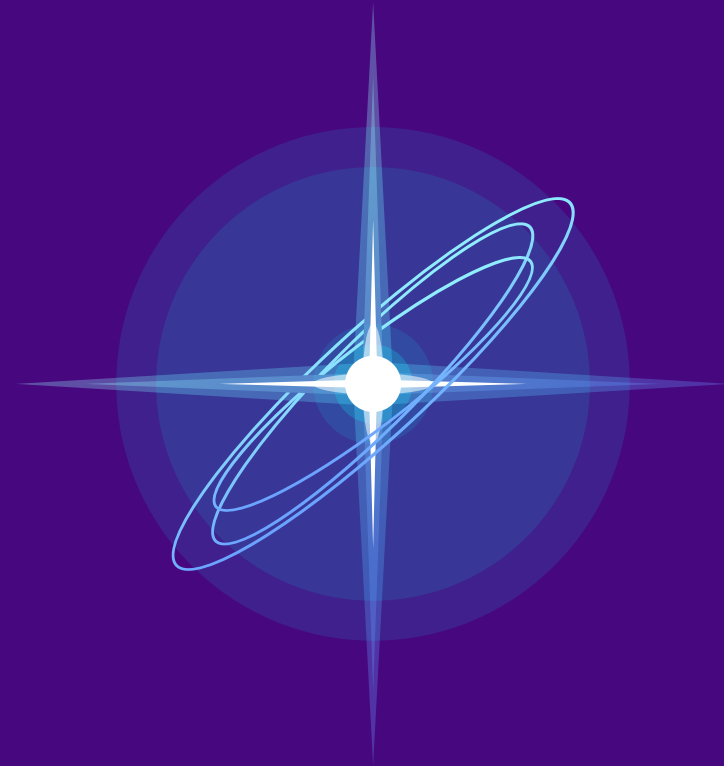
בניגוד לכך, הצד של הגיבור. מתבטא באופן שבו, הוא שואף להגיע למקום ציורי שנקרא: "שדות אור". " לשדות אור? צעקתי ממקום מושבי" (עמוד 8). לפיכך, ניתן להסיק שאותה ניגודיות אשר מבטאת את אי נכונותו ואי רצונו, של הגיבור להבין את אותה סיטואציה של החתונה.

המשך-שקד הספני ואייר אלבז

דרך אגב, במהלך הסיפור, הגיבור מנסה בכל דרך אפשרית, להציג עד כמה הוא "לא ראוי" אל גליה לדוגמא: "אני בחלומותי" (עמוד 13). בנוסף, ישנו בכתוב עוד הסבר באמצעות הדגמת תיאור חיזוני של הדמות המכונה: "דני" (האיש שאליו גליה הולכת להינשא). למשל: "עיניו היו גלויות, ארוכות-ריסים. שעריו היה נופל על מצחי הקצר, והוא ניערו כפעם בפעם במשובת-חן. תווי-פניו גסים, בריאים, ושלוה עמוקה מילאה אותם" (עמודים 13+14).

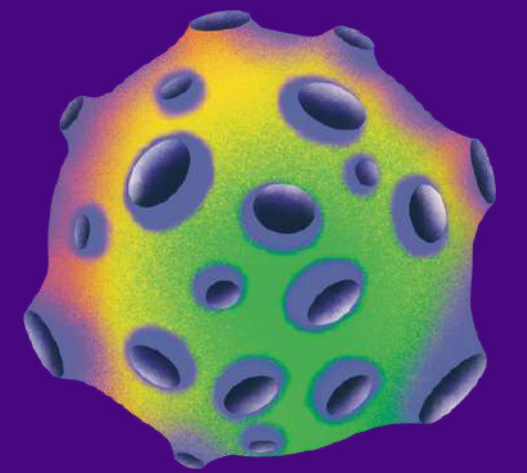
לסיכום הדברים, הגיבור לקראת סוף הסיפור משלים בעל כורחו עם המציאות. אשר, מבחינתו הינה מציאות עגומה. זאת אומרת, שהוא כביכול "מרשה" לגליה ללכת לבעלה. לדוגמא: "לכי... חתמתי בקול קמל" (עמוד 19).

"חתונתה של גליה" / א.ב יהושוע

ליהי אורן

ושני עומרית בללי

הסיפור "חתונתה של גליה" מספר על גיבור ללא שם – אשר הוזמן לחתונה של האקסית שלו, גליה. כל מהלך הסיפור מסופר מנקודת מבטו: העלייה לאוטובוס לשדות אור (שם מתקיימת החתונה) והנהג שמתואר כמפלצת, העלייה הפתאומית של שלושת אהוביה הקודמים, סצנת האלימות כלפי החתן, שיחתו עם גליה עצמה ולאחר מכן נסיעה חזרה אשר מסתיימת באופן לא ברור. מתוך הסיפור עלתה שאלה: "האם הסיפור הינו פנטסטי או שמא מדובר בחיזיון, חלום או מציאות סמלית כלשהי?"

הסיפור "חתונתה של גליה" על פי דעתינו אינו סיפור פנטסטי מכיוון שלפי הסיפור נראה שהגיבור הוא אינו מספר מהימן, ואף לוקה במוגבלות נפשית.

ראשית, הופעת שלושת המאהבים של גליה בסיפור מתוארים באופן סמלי בצללים המסתירים את זהותו של הגיבור. הם מאפילים עליו, גורמים לו לתחושת חוסר ביטחון ואף מכונים בשמות ותיאורים אשר לא נשמעים מהימנים בניגוד לשמו שלו, שלא מוזכר בסיפור כלל. בנוסף, במהלך הסיפור חוזר המשפט: "כמו כולם ידע מי הם השלושה, אולם עליי לא שמע דבר". משפט זה חוזר במהלך הסיפור ומדגיש את העובדה שהגיבור הינו זר, מסתורי לעומת השלושה אשר מסתירים את זהותו. כך, הסתרת הגיבור משרה מעליו תחושת חוסר ביטחון המלווה אותו לכל אורך הסיפור. לפי דעתנו תחושה זו נותרת כתחושה בלבד מתוך מצב נפשי ירוד.

המשך- ליהי אורן ושני עומרית בלילי

שנית, דמותה של גליה בסיפור אינה ברורה ונשארת בסימן שאלה על קיומה. במהלך הסיפור הגיבור מתאר את הקשר של גליה עם שלושת האהובים שלה, כשכל תיאוריו ציוריים ומופשטים, דבר שאיננו יכולים לתפוס באופן מוחשי, אלא כנקודת מבטו בלבד. יתרה מכך, לדעתינו הקשר של הגיבור עם גליה מתואר בקשר אובססיבי מצדו, כשהוא מבקש להרוג את דני החתן ולחכות שתשוב אליו עם הזנב בין הרגליים: "הוא ימות, דני...בתאונה...במחלה...שלא באשמתו ואת- תישארי לי". כאשר מתוארת גליה לאחר מכן: "דמותה הכפופה של גליה נעלמה המעלה הגבעה המתנוצצת באורותיה.. " ניתן לייחס את גליה למעיין דמות דמיונית של הגיבור. או לחילופין, דמיון של גליה לאחר שעזבה אותו. כלומר, על פי הסיפור ניתן להניח שדמותה של גליה איננה קיימת בעולם, אלא רק בראשו של הגיבור. לסיכום, אהבנו בסיפור כמה דברים. תחילה, העלילה של הסיפור מעניינת ומסקרנת, ואף סוחפת את הקורא אל תוך המתרחש. בנוסף, השפה הגבוהה שבה כתוב הסיפור הינה קולחת, מעשירה את מהלכו ומחזקת את טענתנו על כך שהגיבור לוקה בנפשו דרך מושגים מטאפוריים וציוריים. ועל כן, לדעתנו הוספת פרטים לדמויות משניות, הרחבת נקודות המבט בהן מסופרת העלילה וסגירה מובנת יותר בסוף הסיפור יכלו לתרום למהלכו הספרותי, להעשירו ואף לתת עניין חדש לתקוותו של הגיבור בקשר החולה עם גליה.

חתונתה של גליה – סיפור פנטסטי או סימבולי?

מורן גריבי

בסיפור "חתונתה של גליה" עומדים שלושה מאהבים לשעבר של גליה, בחורה נערצת שהייתה מחליפה בקלות את מאהביה, הם מחליטים להגיע אל חתונתה בקיבוץ על מנת להתנקם בה: לשבש את הטקס, לפגוע בחתן ובעיקר להבין מה יש בו כה מיוחד שאיתו החליטה להתחתן בניגוד אליהם. מספר הסיפור, שאוהב מרחוק את גליה ולא זכה מעולם לאהבתה, נוסע אף הוא לחתונה ומבקש להצטרף לנקמתם המשונה של המאהבים. אולם התהליך שהוא עובר שונה והנקמה שנכשלה הופכת להשלמה והפנמה עמוקה של האהבה שלא ניתנה לו על מנת להתחיל בחיים חדשים.

הגיבור מוצג בתחילת הסיפור כאדם מיואש, שאינו מסוגל להכיל את עוצמת הסבל שנכפה עליו בעקבות מודעה בעיתון שבה ראה שגליה ודני נישאים, הוא התאהב בגליה במסגרת הכשרתו בקיבוץ אך אהבתו הייתה חד צדדית – היא ראתה בקשר שלהם אפלטוני בלבד בעוד הוא גם לאחר עזיבתו המשיך לדמיין אותה והגיע לחתונה במטרתה להשיבו אליה אך נתקל בסירוב.

המשך - מורן גריבי

לפי דעתי הסיפור הינו סיפור סימבולי הבא לידי ביטוי בכמה אופנים:

ראשית, מתוך מצבו הנפשי המעורער, הולך המספר למקום בשדה ליד "עץ זית חרב ובודד". עץ זה הינו מקום התבודדות ומחשבות קבוע של המספר, שם הוא מספר את בעיותיו ותהיותיו לעץ הזקן. מתוך סצנת הדיבור הזו ברור, שהזית מקבל מעמד סמלי. כמו כן, הזית מאופיין כעץ עתיק, בודד, שרוף, מלא זיתים שחורים אשר נופלים על האדמה. דרך התיאור מיוחסים לזית מעיין חיים נסתרים ונשמה. אל מול כאבו של המספר, הדובר נוגע בו, תוחב ראשו מתחת לסבך הענפים, כמו מבקש לשאוב כוח ונחמה מהעץ. בייאושו הוא זועק לעץ שיענה לו. העץ השרוף מזכיר את הסנה הבוער, כלומר הוא עץ שנראה מת אך הוא מלא חיים. זעקותיו של הדובר אל העץ השותק מדמות קריאה לעזרה כמו לסוג של אל. הדובר מכנה אותו או את הישות המתגלמת דרכו "אדוני". בשל תחושה של מוות פנימי הנבנית אצלו, הוא מבקש מתוך מצוקה נוראית למצוא כוח של חיים. אולם הזית החרב הוא במובן מסוים 'אל חולה' = שיקוף של הדובר עצמו : שרוף, חרב מבפנים ונפשו סגורה ואיננה יכולה להעניק לו חיות אל מול הסבל הנורא שגורמת לו אהבתו הנכזבת והמשתוללת לגליה.

שנית, ישנו האוטובוס אשר מדומה לגליה, האוטובוס כחול, זהו הצבע המאפיין את גליה. הצגתה הראשונה של גליה כפי שהמספר מתאר אותה, נושאת עימה מימד רוחני המתקשר לצבע הכחול: גליה היא דמות "כחולה", "צנומה", "מתייסרת", "פרועה" "אבל שלמה בעולם אחר". שמה: גל -יה, כולל את שם האל ומרמז על רוחניותה. גם היותה נישאת במקום ששמו "שדות אור", מצביע על שייכות למימד רוחני גבוה. המספר משתוקק להתאחד עימה, כאילו היא חציו השני, נפשו התאומה מן הקבלה היהודית על זיווג בין שני חצאים או על האחת המיועדת לאדם. עם זאת, יש בגליה איזה מימד שחסר למספר. הוא מרגיש שהיא "שלמה", ושיש לה זיקה אל עולם אחר. אולי הוא נמשך אליה ממקום של מי, שאינו שלם. חוסר שלמותו של המספר מתבטא באי יכולתו לבטא את אהבתו אליה. הוא לא מצליח לומר לה את אהבתו במשך זמן רב.

המשך מורן גריבי-

נהג האוטובוס הוא הדמות הבלתי ריאליסטית, ואולי החלומית והסמלית ביותר בסיפור. תיאורו כמפלצת שיש בה סממנים של כוח טבע מן הצומח ומן האדמה, מקשרת אותו גם לכוחות של היצר האנושי. הנהג המסתורי המוביל את המספר אל שדות אור, הוא חידה מבחינת הקשר שלו אל המספר ואל "חתונתה של גליה". אולם, ניתן להסתכל עליו גם בתור שליח של המסע הנפשי העובר על המספר, ובכך לדמותו ניתן כוח אשר מניע או מייצג משהו בתהליך הנפשי הזה. "אישיות מעופרת שנתלשה עם שורשיה המפרפרים מתוך מעבית סלעים...גוף שמן כגזע עקמומי, ראש ענק, משקפיים אפלים בצורת עלים מאורכים, יצור נתעב...נוהג בחוצפה באוטובוס הרעים בקול מנוע אדיר ואינו נענה ומתייחס כלל למספר היושב לבדו בספסל האחרון". תיאור זה של הנהג מראה כמה היבטים שונים שאפשר לייחס לו. באופן מוזר מזכיר הנהג את עץ הזית החרב והשרוף, שנדמה לדמותו המפלצתית של הנהג. היותו ירוק, אדמתי, ופראי, משייך אותו לתחום הסמלי של כוחות החיים החזקים, הקשורים גם ליצרים הראשוניים של האדם ויצריו. מצד אחד, היצר מוביל אותו לגליה, ומצד שני, היצר הוא קנאה אשר מטלטלת את המספר וגורם לו סבל וייאוש. היצר מניע את המספר, אך הוא אינו שולט בו, כמו הנהג, המוביל את המספר מבלי להכיר בקיומו. המספר הנרדם באוטובוס הדוהר, משקף את הנתק הנפשי שיש בנפשו המטלטלת ע"י נהג פראי ויצרי, בלי שהאישיות של המספר יכולה להכיל אותו ולשלוט בו.

לסיכום, לדעתי המסע שהמספר עבר הינו מעין סגירת מעגל עם גליה, הסמלים בסיפור עוזרים לו במסעו אשר מבטא תהליך נפשי של הגיבור שמוביל להתגברות על אהבה נכזבת. תהליך זה משתנה ממצב של התפרקות, ייאוש, והרס עצמי, לקראת מצב של השלמה והתחזקות של האני המספר והשלמה עם יצריו. בסוף הסיפור לאחר שהמעגל נסגר נראה כי הוא מוכן לעבור הלאה ולהשאיר את העבר בעבר.

מסה על "חתונתה של גליה" - עמר אלכס בידר פרץ ודור כהן

הסיפור "חתונתה של גליה" שנכתב על ידי א.ב. יהושע מתאר לקוראים מסע שעובר מספר הסיפור בדרכו לחתונתה של גליה בת זוגתו לשעבר ובן זוגה הנוכחי - דני... הסיפור מתואר מנקודת מבטו של האהוב הרחוק אשר עולה לאוטובוס על מנת להגיע לחתונה המתקיימת ב"שדות אור". מסעו של הגיבור מתחיל שהוא מקבל את המודעה על חתונתה של גליה ואחר כך ממשיך, שמחליט לעלות לאוטובוס לחתונה. במהלך הנסיעה עולים שלושת ממאהביה לשעבר של גליה אשר מחליטים להגיע אל חתונתה על מנת לשבש אותה ולפגוע בחתן, הגיבור מצטרף למסע נקמתם אך בסופו של דבר, נקמתם של המאהבים נכשלה והגיבור זוכה לפרידה מגליה, הגיבור עולה חזרה לאוטובוס ושם מסיים את מסעו. ולאחר סיופם הנסיעה באוטובוס מגיע לסיום תהליך ההשלמה עם אהבתו שאבדה ועל המשך חייו..

המסע אותו עובר המספר מלא במשמעויות סמליות כך שלהבנתנו סיפור זה הינו סימבולי.

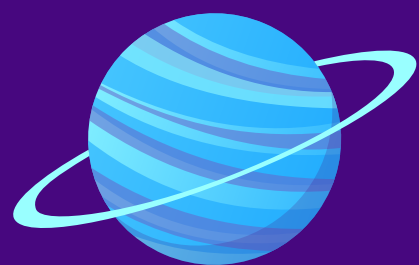
ראשית, אנו חייבים להודות שלקח לנו זמן להבין האם בכלל הסיפור הוא פנטסטי או סימבולי והתחלתנו לסמן דברים שנראים לנו מוזר ועל הגבול הפנטסטי. הסיפור עצמו מלא קודם כל בדימויים ובסמלים וניתנים לכמה פירושים, ובעיקר מתארים את רגשותיו ולבו של המספר גיבור. התחלתנו לשים לב שרוב הדברים שסימנו בהקשר של פנטסטי היו בניסיון של הגיבור להיכנס לאוטובוס ואיך הוא ביחסו לנהג. גם אל החתונה ובחזרה אל ביתו. "טיפסתי בכבדות על מגינו הקדמי נאחז בראי שבצדו", "זחלתי אל הדושות שמתחתיו, אך רגליו היו כמטילי ברזל... נשכתי אותן בשני", "בכל חמת הלב הנשבר זינקתי ונתליתי בסורגי אחד החלונות הגבוהים". בנוסף גם ההתעוררת של הגיבור שקם על רצפת האוטובוס והנהג שמעליו שפנה אליו, למרות שעד אותו הרגע כלל לא הבחין פה או התייחס אליו. יכולים להעיד שזה סוג של דימויי סימבולי שמראה משהו על מצבו של הגיבור.

המשך - עמר אלכס בידר פרץ ודור כהן

שנית, היינו רוצים להתמקד גם באוטובוס ובנהג שלו. לאוטובוס הוא קורא "היצור הדומם" שעליו עולת מפלצת קטנה וירוקה, נהג האוטובוס מכונה "גוף שמן כגזע עקמומי, ראש ענק, יצור נתעב". אנו חושבים שלא סתם יש את המילה יצור חוזרת על עצמה ואנו חושבים שיש רמז למילה יצר, הכוונה ליצר של הקנאה שגורמים לו את הייאוש הכבד שבו הוא נמצא. גם הנהג בהתנהגותו לא ממש מחובר ופתאום צונח אל ההגה ונרדם, לא מתייחס לגיבור ולשאר האוהבים, ואפשר לטעון שהיצר של הקנאה מעוור אותו לסביבה שלו. בנוסף היצר עצמו זה שלא נותן מנוחה לגיבור ומכריח אותו לבוא אל החתונה אז מתאים שהוא יהיה האוטובוס והנהג.

יתר על כן, מה שמאוד אהבנו בסיפור הוא המסע שגיבורנו עובר, מן האדם שמובל על ידי היצר, קנוא לו והיצר גורם לו ייאוש ופסיביות. לעומת הסוף של הסיפור שבו הוא מנסה לשחרר את גליה ממנו ואומר לה "לכי" והדמות שלה נעלמת במעלה הגבעה. לאחר מכן מופיע האוטובוס שלא עוצר לו והוא מנסה בפעולות הרואיות להיכנס לתוכו. שם באוטובוס שמדמה את היצר הוא מנסה להילחם בפראות והנהיגה המסוכנת של הנהג בעצם מנסה להילחם ביצר שלו ומנסה לשלוט בו ולהכיל אותו, הוא רוצה לחיות. ולבסוף את ההבנה ש"החתונה של גליה תמה" כסמל של זהו, זה נגמר. הטרופ הכאוטי נגמר והנהג מניח את ראשו על חזהו של המספר שלפי דעתנו מדמה שהוא חי לצד היצר.

לסיכום, הדימויים הרבים, התופעות הסמליות הרבות והקשר החזק בין הפעולות (שלפעמים יכולים להיראות כפנטסטיים) של הגיבור לבין מצבו הנפשי. יכולים להעיד ש"חתונתה של גליה" הינו סיפור סימבולי.

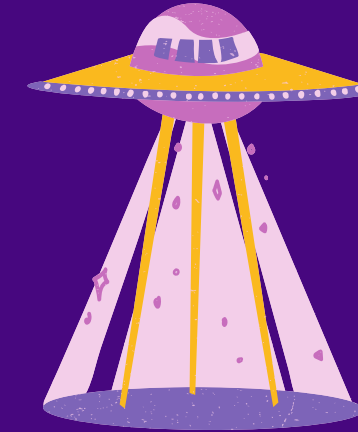

רוב המסעות טובות שהסיפור סימבולי, מסה אחת בחלקה שלא להכריע

חתונתה של גליה

נועה חובשי

הסיפור "חתונתה של גליה" מתרחש ביום חתונתה של גליה. הסיפור נמסר מפי אחד מאוהביה של גליה אשר לא זכה לממש את אהבתו אליה. אל אותו מספר עלום שם חוברים שלושת מאהביה לשעבר של גליה במסע לקיבוץ שדות אור שם נמצאת גליה. מטרת המסע היא לשבש את חתונתה של גליה ואולי אף להניע אותה מהחלטתה להתחתן עם גבר אחר. במהלך המסע שמתחיל בנסיעה באוטובוס ונגמר בחזרה באותו אוטובוס, המספר עובר תהליך של השלמה והפנמה שבסופו הוא מבין שעליו להתגבר על אהבתו הלא ממומשת לגליה. הסיפור שזור בסמלים ופרטים שיכולים להיות מפורשים כסימבולים ופנטסטיים כאחד אליהם אתייחס בהמשך.

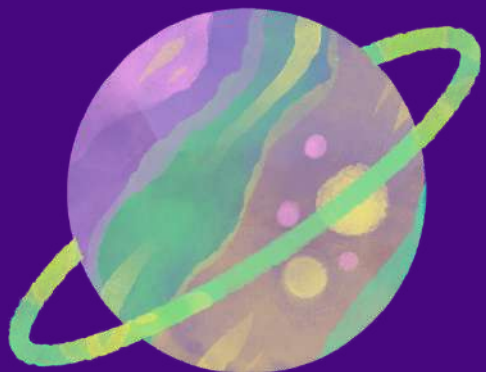
לדעתי, ניתן לקרוא את הסיפור "חתונתה של גליה" בשני אופנים שונים שלא בהכרח סותרים זה את זה ואולי אף יכולים להתקיים בכפיפה. דרך הסתכלות אחת היא לראות בסיפור זה, סיפור פנטסטי מוזר משום שהוא מתרחש בתוך עולם מציאותי (ישראל, קיבוץ) ומשום שניתן להסביר באופן רציונלי את האירועים הפנטסטיים שמתרחשים בו בתור: חלום, סיוט ואולי אף הזיה של אדם שאיבד את שפיותו. והדרך השניה היא לראות בסיפור זה כסיפור סימבולי שמתאר באופן סימבולי הוויה או תודעה של אדם שחווה משבר גדול ונקודת מפנה בחייו.

המשך - נועה חובשי

כאשר דמות המספר עולה לאוטובוס נכתב כך: "הנחתי את ראשי הרדום על אדן החלון, רוח הסתיו עטפה את עיני", "העיר החולפת על פני שקעה אל תוך תנומתי" - שורות אלו מרמזות לנו שאולי כל מה שהתרחש עד כה או מעכשיו הוא בעצם מה שדמות המספר חולמת ולא המציאות שמתרחשת. כלומר, שיתכן ומדובר בחלום. אך אם נקרא את הסיפור באופן סימבולי ניתן להבין מכך שאולי מה שנמסר לנו מפי המספר משקף ומסמל את מצבו הנפשי ותודעתו של המספר ואת סערת הרגשות שהוא מצוי בה אשר שגורמת לו לאבד את הקשר עם המציאות. נקודת המבט של המספר מושפעת מתנועות רגשיות ויצרים חזקים: קנאה, אהבה, הרצון לנקום ועוד.

גם דמותו של נהג האוטובוס למשל מתוארת באופן לא ריאליסטי, כמעין יצור דמוני שהגיח מעמקי השאול - "פני אליל קדמון", "אל האוטובוס זחלה ועלתה מפלצת קטנה" - המילה מפלצת יכולה למקם את הקורא בתוך עולמות הפנטזיה שכן מפלצות אינן קיימות במציאות ומנגד ניתן לראות בתיאור זה תיאור סימבולי שכן בספרות מקובל לשאול ולהשתמש במילים ומונחים שהם לא בהכרח מציאותיים כדי לשפוך אור ולהוסיף נקודת מבט שונה על מציאות מוכרת.

המשך- נועה חובשי

שלושת מאהביה הנוספים של גליה שמופיעים באמצע הדרך, משום מקום יחדיו ושמאכלסים גם הם ורק הם את האוטובוס שנוסע לחתונתה של גליה תומכים גם הם בטענה שלסיפור יש מאפיינים פנטסטיים מוזרים שמוסברים בהירדמותו של דמות המספר שלמעשה חולם את המתרחש. השלישיה מתוארת באופן כמעט לא מציאותי שמתאים להוויה של חלום "השלושה היו הולכים ומתמזגים זה בזה. וכבר הפכו לצללית אחת מעובה". ההתמזגות שלהם האחד בשני תואמת את תחושת ההתמזגות בסיפור בין זמן ערות לחלום ובין דמיון למציאות עד שקשה להפריד בין הזמנים השונים. דרך אחרת לפרש דמויות אלו הוא לראות בהן את הקולות הפנימיים שנמצאים בתוך דמות המספר. אותם יצרים שמבעבעים בו ושהוא אינו מעז לתת להם ביטוי ולהתעמת איתם בחיי היום יום ולכן אותם קולות לובשים חזות אנושית: הרצון לנקום, לפגוע ולנקוט באלימות, הקנאה והבושה הרבה שהוא חש. קולות אשר עומדים בסתירה לדמותו של המסופר שמוצגת כדמות עצורה וחסרת ביטחון ולכן הוא לעולם לא התוודה בפני גליה על אהבתו קודם לכן. דוגמא נוספת לאותה אווירה סוריאליסטית מטרידה ניתן לראות בחבורת המאהבים לשעבר ובדמות המספר שמחליטים לתקוף את חתנה של גליה (דני) הדובר אף קורא לדני "אני בחלומות" כלומר ההתמזגות ממשיכה גם בין דמותו של המספר לדמותו של דני באווירה שמרגישה כמו חלום. חבורת המאהבים לשעבר תוקפים ורוצים לבלוע את דני. ניתן לראות בפעולת התקיפה האלימה כמעין פנטזיית נקמה אלימה והרצון להגיע לפורקן של אותן רגשות שמגיע לשיאו בנקודת זמן זו.

המשך- נועה חובשי

בסיפור משולב מבע של רטרנספקטיבה מפי המספר על אירועים שהתרחשו קודם ליום החתונה. הוא מתאר את השנה שבילה בסביבת גליה כ- "שנה של חזיונות", "חולמים והוזים יחדיו" – הפגישה עם גליה עוררה אותו מבחינה רוחנית והשפיעה על עולמות התוכן והרגש של המספר. לדמותה של גליה מיוחסות תכונות על טבעיות של מעין פאם פטל שמכשפת את הגברים עמם היא באה במגע וגורמת להם להיות מאוהבים בה עד כדי טירוף. גליה מתעסקת בכוכבים ובגלים ומחוברת מאוד לטבע באופן שיכול להזכיר את אלת האדמה גאיה ומתחבר אף עם שמה – גליה (גל אלוהים). " אבל נפשה של גליה יצאה אל הכוכבים וארדון לא ראה את כולם" גליה ניחנה ביכולת לראות את מה שאחרים לא רואים, יש לה גישה ויכולת להתעסק בעולמות הרוח ובעולמות שמעבר בניגוד לאנשים האחרים שמקיפים אותה מה שמוביל אותה לתחושות תסכול ובדידות שלא מאפשרות לה להקשר באמת לאף אחד ממאהביה. היא אף מתוארת ככחולה – תיאור מיסטי. הבחירה למקם את דמותה של גליה בקיבוץ מנותקת מההווי הקיבוצי החילוני שמוכר לנו ומשמשת גם כאמצעי סימבולי שיוצר הזרה אצל הקורא. דווקא מהמקום שהכי מסמל אולי את הישראליות בחר הכותב של הסיפור ליצור עולם מסתורי ומיסטי במטרה לעורר שאלות אצל הקורא. הקיבוץ שדות אור שלא באמת קיים מזכיר לי את הבחירה של הבמאי דיויד לינץ' למקם חלק מיצירותיו בעיירות פרברים כה אמריקאית (ופיקטיביות) ולשתול בתוכן אירועים סוריליסטיים וסימבוליים מטרידים ואף אלימים שמתארים תהליכים פנימיים ונפשיים (טווין פיקס, קטיפה כחולה). בדומה לאותן עיירות שמסמלות את אווירת האמריקנה הקיבוץ מסמל בעיני מסמל את הישראלינה אך במקום להתרפק על אותם זמנים טובים פשוטים ותמימים יותר אותן מקומות באים לסמל את עולמות הנפש האפלים שחבויים בנו ואולי אף כאמצעי למתיחת ביקורת על החברה בה אנו חיים שמקדמת אתוס אלים במסווה של גבריות.

**ויש גם כאלו שטענו
שהסיפור הוא פנטסטי**

רון בן שימול וסתיו פריאל מסה – "חתונתה של גליה"

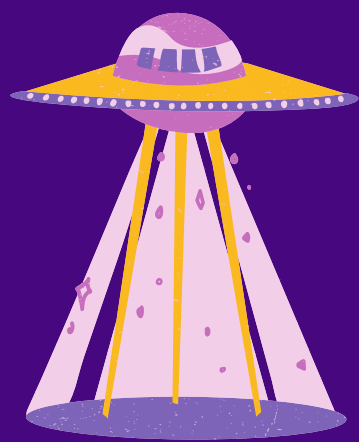
לאחר שקראנו את הסיפור "חתונתה של גליה" התלבטנו רבות האם הסיפור הוא פנטסטי או סימבולי, כיוון שהסיפור מאוד מוזר ומבלבל ויש מעט מאוד קטעים פנטסטיים היה לנו קשה לאבחן את הסיפור כפנטסטי אך בסופו של דבר לקחנו את הקטעים שהוכיחו לנו שאכן הסיפור הוא סיפור פנטסטי.

הסיפור מסמל בעיקר את רגשותיו של הכותב- המספר הגיבור. הקטע שהבהיר לי שהסיפור הוא פנטסטי הוא בעיקר האוטובוס לו הוא קורא "היצור הדומם" ושהאוטובוס הוא מין מכונה שיש בה יצורים ומפלצות ירוקות וקטנות. גם נהג האוטובוס מכונה כיצור או כדמות לא אנושית כלל ומדמה אותו באופן מוזר ולא אופייני לנהג כמו להירדם על ההגה.

דמות המספר הגיבור מתואר בסיפור מאוד קנאי, מדבר על האקסים של גליה והם הנוסעים היחידים איתו באוטובוס. לכן חשבנו שהסיפור הוא בריחה מהמציאות וכניסה למימד בדיוני של המספר בו הוא מדמיין את כל הקשור לגליה וחתונתה ואף מנסה להתנתק מהמציאות. החוויה באוטובוס היא כמו פרי דימיון מופרך מאוד בו הוא מדמיין את האורחים בחתונה כמפלצות שמנסות לעשות רע ולהכשיל את גליה וחתונתה.

המשך- סתיו פריאל ורון בן שימול

בסוף הסיפור ישנה חזרה למציאות, המספר חוזר מהמימד הבדיוני או מהדמיון המופרך שלו, הנהג מספר לו בעצירת הנסיעה המופרזת שחתונתה של גליה תמה ואז הגיבור חוזר למציאות. התעוררו בנו שאלות כמו: איך הנהג ידע מי זאת גליה ועל חתונתה? האם הוא התעורר מחלום? האם הוא דמיין את הכל? מה אומרת הנסיעה באוטובוס והאם באמת זה אוטובוס? הנהג דמיוני או מציאותי? ולכן חשנו שהסיפור הוא פנטסטי עם כל התיאורים והרמזים בו. הסיפור מסופר ומתואר במקום מציאותי, בקיבוץ בארץ ישראל והמספר מציג את מצבו הנפשי עקב החתונה של גליה. ניתן להסיק שהוא מבולבל, חולם ואינו מציאותי ואף נמצא בתוך סיוט. גם גליה עצמה מתוארת כאישה על טבעית שאולי מכשפת את כל הגברים סביבה להיסחף להתאהבות מסחררת חושים. אירוע החתונה עצמו נראה כלא מציאותי, כאשר יש תקיפה מצד המאהבים של גליה כלפי החתן ויש רצון לבלוע אותו. עקב אהבה נכזבת של המספר גיבור לגליה הבנו את הסיפור כחצי מציאותי וחצי פנטסטי, ככל הנראה מדובר בסיפור אוהבים מן העבר והסוף שלו לא היה כמו בסרטים ולכן הכותב התחיל לנחם את עצמו בדמיון ובפנטזיה בכך שהוא הורס לאהובתו את החתונה.

מה אתם/ן חושבים/ות ?

מדור סיפורים

ברוכים הבאים למדור סיפורים!!! כאן תוכלו לפגוש סיפורים פנטסטיים פרי דמיונם של משתתפי הקורס. הפנטזיה היא סוגה ספרותית המקיימת בתוכה היסוס לגבי המציאות היומיומית שלנו, לכן מתקיימים בה אירועים שלא יכולים לקרות בעולמנו.

רגע קטן לפני שנצא אל ההרפתקאה, כמה מילים על מה שאתם הולכים להיחשף אליו.

בקורס למדנו על 3 סוגות של פנטסיה:

הז'אנר המופלא – בסוג פנטזיה זה ישנו עולם שונה לחלוטין מעולמנו המציאותי, והוא פועל לפי חוקיות פנטסטית.

הז'אנר המוזר – הסוג המוזר מתרחש במציאות שאנו מכירים ויש לו הסבר רציונלי, כלומר מדובר בחלום, בתעלול או בהזיה.

הז'אנר הטהור – בסוג זה, ההיסוס של הפנטזיה לא נפתר.

בחרנו לכתוב פנטסטיות על נושא מורכב ומאתגר – השואה מכיוון שהוא כל כך קשה ומאתגר.

וכדי להוסיף קצת פלפל למדור זה (כאילו חסר...)

נראה אתכם מצליחים לנחש לאיזה ז'אנר משתייך כל אחד מהסיפורים!

קריאה מהנה!

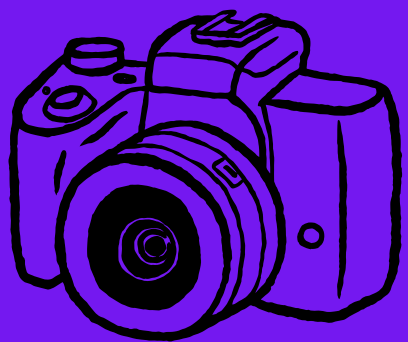

מצלמה/דור ועמר

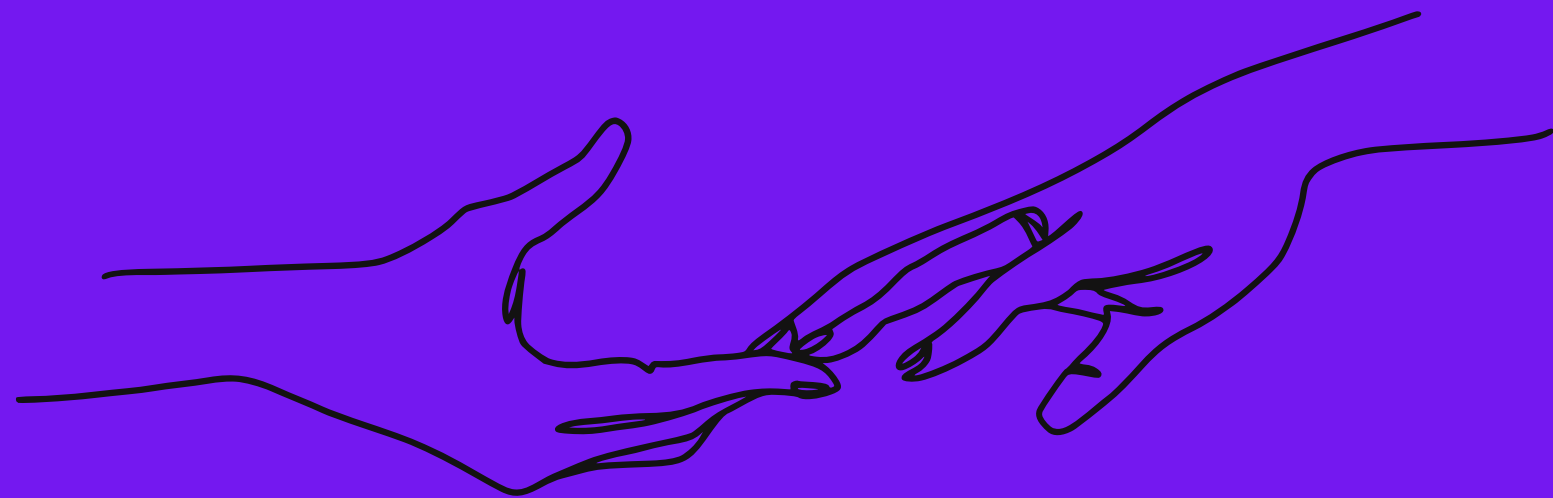
לכבוד יום הולדתו ה-14, קיבל הנריק מצלמה מדודו. הנריק שמח, מסתובב בסמטאות הגטו עם המצלמה בידו וחושב לעצמו מה יהיה התצלום הראשון שיצלם. לפתע הנריק המהורהר שומע צעדים נוקשים מהסמטה הקרובה אליו וקול שקורא בגרמנית "עצור!" הנריק המבוהל רץ בפראות לעבר אחת הסמטאות והקצין ממשיך לרוץ אחריו ולצעוק. תוך כדי הריצה הפראית, מצלמתו שהתנדנדה על גבי הרצועה שתלויה על גבו לפתע השמיעה קול של קליק. הנריק המשיך לרוץ עד שלא שמע דבר והחליט ללכת במהירות לדירתו לפני שיכנס העוצר. הוא עבר בין הסמטאות בדאגה ופתאום מולו הופיע אותו הקצין, הפעם לבוש בגדים מרופטים עם תלאי צהוב על חזהו. הנריק המבולבל מגיע אל ביתו והולך לישון. למחרת הנריק מחליט לצאת לרחוב ולצלם שני קצינים גרמנים אשר עומדים ומעשנים ליד ביתו, הנריק לוחץ על הכפתור ופוף הקצינים נעלמים ובמקומם מופיעים שני גברים יהודים עם תלאי על החזה ופנים גרמניות. באותו הרגע, הנריק מבין כי למצלמה שקיבל יש כוחות! הוא מחליט שעליו לצוד כמה שיותר גרמנים ולהכניס אותם לגטו. הנריק מתחיל לרוץ אחרי קצינים גרמנים ברחבי הגטו ולצלם אותם: קליק, קליק, קליק, קליק.

הנריק פוקח את עינו, הוא שוכב על רצפת הרכבת הצפופה, מוקף באנשים. קולות גלגלי הרכבת שפוגעים במסילה במתגברים: "קליק, קליק, קליק, קליק."

אנה פרנק/יולה רס עמית

הלכתי ברחוב מתחנת האוטובוס הביתה. הראש שלי היה בטלפון כי הסתמסתי עם עוד איזה בחור לא חשוב. כשסופסוף הרמתי את הראש, כבר כמעט הגעתי לכיכר, אבל עוד לפני שחציתי את הכביש, שמתי לב למשהו מוזר. ראיתי פרצוף מוכר מחייך אליי. הוצאתי את האוזנייה מהאוזן והלכתי לעברה. באמצע הכיכר, ליד המזרקה, עמדה אנה פרנק. שמעתי עליה כל כך הרבה, ראיתי תמונות, הרי מדברים על הסיפור הזה כל שנה, אפילו קראתי את היומן שלה. לקרוא יומן של מישהי חייב לקרב אותי אליה אבל איך זה עם מישהי שאף פעם לא פגשתי במציאות? ושלא נתנה לי אישור לקרוא אותו... ועכשיו היא עמדה שם, בשר ודם, מחייכת אליי. "היי יול, מה שלומך?" היא אמרה. החזקנו ידיים. סיפרתי לה מעט מאוד ממה שעובר עליי ובעיקר שאלתי שאלות. היא סיפרה לי את כל מה שקרה לה, כולל הסוף הטרגי. ישבנו שעתים ארוכות וכבר התחיל להחשיך. אמא התקשרה אליי לבדוק איפה אני, לא ענית. איך אני אמורה להגיב כשמישהי מספרת לי על המוות שלה ממקור ראשון? פתאום הרגשתי דמעה על הפנים שלי, בכלל לא ידעתי שאני כל כך נסערת. היא המשיכה לחייך אליי וניגבה את הדמעה שלי. חיבקתי אותה חזק, היא חיבקה אותי בחזרה, כאילו הכרנו תמיד. אמרתי לה רק "תודה", נפרדנו וכל אחת המשיכה בדרכה. כשקמתי בבוקר, לא חשבתי שאפגוש היום את אנה פרנק בכיכר דיזנגוף.

האור שמשך אותי/רון בן שימול

זה היה חורף כבד, בקראקוב שבפולין, שנת 1939. לפתע מצאתי את עצמי בלי משפחתי, ללא רכוש ולא מזהה את עצמי. לקחו לי את כל בגדיי והחליפו בכותונת פסים עם טלאי צהוב, לקחו את חפצי ואת כל הערך והרכוש שלי. אני ומשפחתי נפרדנו ומאז לא ראיתי אותם שוב ואני כל כך מתגעגע... הלוואי ויכולתי לראות אותם רק עוד פעם אחת או לדעת לאן כל אחד הלך והאם הם חיים. יוצא לי לחשוב עליהם ולדמיין איפה הם ומה הם עושים, האם הם רעבים כמוני? אני כל כך רעב, וקר לי. הלוואי שזה ייגמר. אני לא מכיר את עצמי. כל ערב אנחנו נכנסים דחוסים לתאי עץ שמשמשים כמיטות ללינה קצרה ומצטופפים בקור על מנת להתחמם כי אין שמיכות. אסור לצאת ואסור לדבר. יום אחד התגנבתי באור יום לחדר, התיישבתי בתא העץ שלי ושל שותפיי לתא, כדי שאוכל לבכות. הרי אני אדם יחסית מבוגר ויש מיליונים במצב שלי, אז אני מתבייש לבכות מול כולם ולהראות חולשה. הדמעות שלי זלגו על תא העץ והרטיבו אותו קלות. כשסיימתי לבכות התכוונתי לקום ולפתע מאחורי תא העץ, בצבץ אור קטן. הזזתי מעט את תא העץ שלי וראיתי שהרטיבות מהדמעות גילתה לי אור קטן וזוהר. האור המסנוור סיקרן אותי וקפצתי אליו. פתאום מצאתי את עצמי במין מערבולת מהירה עם מלא אור מסנוור ואותי מתגלש ומסתובב בפנים. לבסוף הגעתי למקום עם מלא דשא ירוק, ים, שמש ושלטים בעברית "ברוכים הבאים לארץ ישראל". הסתובבתי לי מעט במקום הזה בתחושה של פחד, שהנאצים לא יתפסו אותי, הרי ברחתי רק לרגע לבכות... פתאום שמעתי צחוק גדול, צחוק של ילדים. הבטתי לעבר וראיתי את משפחתי, שמחה וצוהלת. ראיתי את הילדים שלי ואת הוריי, כולם כאן שמחים ומחויכים, אין להם טלאי צהוב והם לא רזים כשלד, כמוני. רגע הסתכלתי על עצמי וגם אני לא רזה ואני מאושר. חיבקתי את משפחתי ושרתי איתם שירים בעברית. לרגע אחד הרגשתי חופשי ומאושר לצד משפחתי, אך שוב האור המסנוור הגיע ומשך אותי אליו. ניסיתי להימנע ולהילחם בכל הכוח אך הוא משך אותי כל כך חזק שמצאתי את עצמי שוב בוכה במיטת העץ שלי.

היד הביונית / סתיו פריאל

הגיע הערב, לא ידעתי להגיד אם השומרים סיימו את הפטרול של אחר הצהריים או לא. הצצתי לרגע, לא הצלחתי לראות כלום. אבא שלי כנראה לא היה אוהב את הרעיון הזה, להציץ החוצה, ככה בכזו חוסר אחריות. תכל'ס, אני לא יודע אם הוא היה אוהב את זה או לא. אף פעם לא נפגשנו. אמא ילדה אותי ומתה. ואבא ממזמן מצא את עצמו מציץ לשומרים ברובדי היער. אני לא יודע אם הוא חי או מת או שהוא בכלל חושב עליי. ניסיתי להציץ שוב אבל הכל היה חשוך, עוד לא הדליקו את פנסי הרחוב. הרמתי יד להיתמך בקיר, להתיישר לעמידה. ופתאום! "לא, מה? מה קרה פה עכשיו?" הרגשתי כאילו אני מאבד את השיווי משקל. ראיתי יותר משיכולתי לראות..הרגשתי כמו ילד המרכיב משקפי ראייה לראשונה.

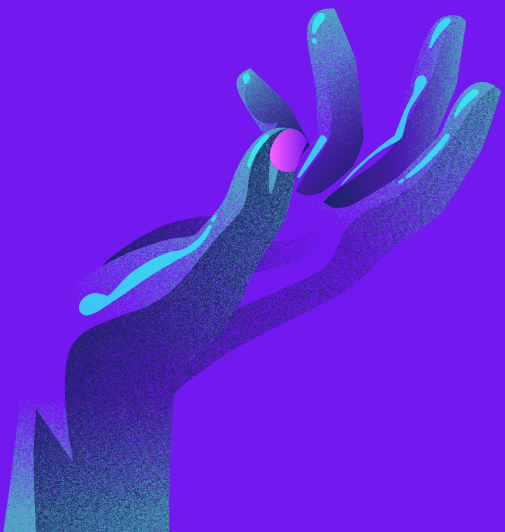
"היד שלי!!! היד שלי הצליחה לראות!!!"

"מה קורה פה? אני רואה מהידיים???" הרמתי יד לכיוון הבית עם האור המעומם ועצמתי במקביל את העיניים וראיתי!!!

"יואו מארק ישתגע אם הוא ישמע על זה!"

רצתי למרתף ששימש כמקום מחבוא לי ולשאר הילדים בגילי. מארק הוא החבר הכי טוב שלי. נפגשנו לראשונה בגיל שלוש כשהגענו לעיר ומאז אנחנו ביחד, אחים מבחירה. לקחתי את מארק לצד וסיפרתי לו. הוא לא האמין לי בהתחלה, אבל אז הוכחתי לו את המציאות בכך שהבנתי שהוא עושה לי אצבע שלישית כשאני עם הגב אליו והידיים שלי מופנות אליו לאחור. הוא היה המום! אמרנו שאנחנו צריכים לנצל את זה לטובתנו ולפעול עם הפלא הזה כנגד השומרים.

"אנחנו צריכים לבנות תוכנית!"

למחרת קמנו מוקדם לפני כולם. ניסינו לכייס שוב את תפוחי האדמה מאותה עמדה, כמו אתמול. מארק רץ ראשון ואני אחריו, חבל שלא חשבנו על סדר הדילוגים קודם לכן כי לאחר הדילוג הראשון שלי, נתפסנו.

”איך אתה לא הלכת ראשון?” מארק שאל אותי ”היית יכול להבין אם הם באים לכיווננו עם היד הפסיכוטית שלך?” בלעתי רוק וסתמתי את הפה. סתמתי את הפה מהפחד.

קשרו לנו את העיניים, רגליים וידיים והתחילו להוליך אותנו. פשוט הלכנו, בלי להבין לאיפה ומה מחכה לנו. אני חשבתי שחבל על כל הטרחה ושפשוט יירו בנו במקום וזהו, אבל ככה זה, השומרים פה אוהבים להתעלל בנפש עד תום, אם יכלו – גם אחרי המוות הם היו מתעללים בנו. נכנסנו לרכב ונסענו שעות. הגענו לאיזה מקום, הושיבו אותנו וטרקו אחריהם את הדלת. ”מה, מי פה?” מארק שאל

זה היה נשמע כאילו אנחנו לבד. ”אנחנו לבד” אמרתי לו בקול חנוק

לא הצלחנו לראות כלום. ישבנו ככה בלי לדעת איפה אנחנו, מה השעה ומתי שעת השין כבר תגיע. הידיים שלי הזיעו והתחלתי לחכך אותן אחת בשנייה, ככה למרוח את הזיעה מהן. ”נזכרתי!” צעקתי לחשתי למארק אני רואה מהידיים!!! הצלחתי לראות.

היינו עדיין בתוך הרכב, היום כבר התחיל להפציע. מארק ואני עדיין היינו קשורים שכאחד הזקיפים הגיע לרכב ופתח את הדלת. הוא היה קצת רזה, בעל פנים חלקות מגלח”ץ שכנראה ביצע הבוקר. הוא משה אותנו אל מחוץ לרכב והתחלנו ללכת. זה היה רק שלושתינו – הזקיף, מארק ואני. בזמן ההליכה הצלחתי לראות סכין מבצבצת מהספק נדן ספק כיס שהוא נשא. התחילה לי מחשבה על מהלך בריחה, התפללתי שמארק יידע לעבוד איתי בטלפתיה.

הייתי צריך להבין איך אני שם את ידי על הסכין הזאת. במהלך ההליכה, עשיתי את עצמי מועד על הזקיף שהלך ביני לבין מארק. הרכינה שלו הצידה נתנה לי פתח לשליפת הסכין. הצלחתי!!

הסכין הייתה אצלי. סיבבתי את הסכין כלפי הזקיף וברגע של מאית שנייה לפני הבלגן – עצרתי, דיברתי עם אלוהים וביקשתי ממנו עזרה. ובשנייה של אומץ, הסתובבתי עם הגב כלפי הזקיף עם ידיי הקשורות ודקרתי אותו בבטן התחתונה. הסכין נשארה שם, צעקתי למארק את שקרה ואמרתי לו שאנחנו חייבים להזדרז. הוא רכן עם הפנים כלפי הישבן שלי כדי שאוכל לשלוף ממנו את כיסוי הראש ואז הוא עשה כמוני. התחלנו לרוץ, לא ידענו לאן. רצנו אולי במשך 10 דקות ואז התחלנו לראות עצים. ואז העצים האלו הפכו ליער. לא ידענו באמת איפה אנחנו ולאן, איזה מרכז אנו נמצאים. נכנסו ליער ובכוונה להידחק כמה שיותר עמוק שלא ניתפס. במהלך כל הריצה לא הסתכלנו לאחור מחשש לראות את האקדחים מכוונים אלינו לרקה, אמרנו בליבנו שאם ניתפס פשוט נמות מירייה ואם לא אז פשוט נמשיך לרוץ. שמענו רעשים, עצרנו ושכבנו על הריצפה, פחדנו. הרמתי קצת את הראש וראיתי קבוצת אנשים מסתובבת ומחפשת את הרעשים ששמעו, הרעשים שאנו עשינו. לא הבנו מי אלה, נראה שהם פליטים. אזרתי אומץ והרמתי את עצמי מהקרקע, מארק המשיך לשכב מפחד. התחלתי לגשת אליהם והם נבהלו, הסתובבו אליי עם חניתות מאולתרות מכוונות אליי במטרה לפגוע. עצרתי מיד עם ידיים למעלה ואמרתי "ברחתי עכשיו מהזקיפים, גם אתם?" לאט לאט ראיתי את הבהלה בורחת להם מהעיניים. הם האמינו לי. שאלו מי אני ומאיפה הגעתי, כלומר מאיפה אני במקור. מארק הבין שאין סכנה אז יצא מהמחבוא. אחרי כמה דקות של שיחה הגיע מישהו מרחוק, נראה שהם מכירים. הוא היה נראה לי קצת מוכר אבל לא התייחסתי יותר מדי. הוא התקרב וניגש אליי, הסתכלנו אחד לשני בעיניים ואז הבנו. **"אבא שלי, אתה חי"**.

קיטי/ מאיה פרקש, הדר קינן ורחלי אשכנזי

בלילה גשום וקר בדירה קטנה באמסטרדם ילדה קטנה בעלת שתי צמות, גומות חן וחיוך שובה לב הלכה לישון כמו בכל לילה, מכורבלת מתחת לשמיכתה החמה, מחובקת עם בובת החתול שאימה קנתה לה ביום ההולדת שעבר וחלמה שמחר יהיה היום המושלם. הבוקר הגיע וקטי פקחה את עיניה, הניחה את בובתה על המדף ורצתה להתחיל בהתארגנות הרגילה של הבוקר. כאשר קטי ניסתה לנעול את נעלי הבית שלי הבחינה במשהו מוזר שלא ראתה עד כה. במקום כפות רגליים קטנות וצחורות, רגליה של קטי התמלאו בפרווה אפורה, טלפיים ארוכות וציפורניים חדות ומסוכנות כשהלכה לצחצח שיניים הביטה במראה ונחרדה לגלות ששיניה הבוהקות הפכו לניבים ארוכים וחדים, שפם לבן עיטר את פנייה וזוג אוזניים מחודדות בצבצו אל על. קטי ירדה למטה במורד המדרגות מבוהלת וחיפשה את אימה שאולי תיתן לה הסבר מה קרה לגופה. אימה לא נראתה בבית אז קטי החליטה ללכת אל בית הספר ולנסות ולראות אולי חברתה הטובה מרים תוכל לעזור לה בפתרון התעלומה. כשיצאה אל הרחוב היא נתקלה בעיתון אותו לא הצליחה לקרוא מלבד תאריך שנראה מטושטש אך היא הצליחה לזהות את הספרות שאמרו, 02.05.1942. קטי המשיכה בצעדיה כשמבטי הסביבה מופנים כלפיה. היא רצה במהירות בין הדרכים, טיפסה על עצים, רדפה אחר פרפרים ואחר פרפר אחד כחול באופן מיוחד. הפרפר הוביל אותה לא אל בית הספר אלא אל מקום מוזר וגדול שלא ראתה עוד מימיה. המבנה היה מרשים ומעוטר פרחים, בראשו עמד סימן שנראה כמו איקס, אבל מאונך. קטי נכנסה אל המבנה המוזר שהיה מאובזר בנרות אפילו כשהאור היה דולק, היה שם איש מוזר, עם גלימה שחורה שהסתכל בפניה והיה נדמה שנגעל. מאחוריו הייתה ויטרינה גדולה עם ציורים של אנשים שנראו מפעם. קטי נבהלה ויצאה החוצה בריצה, היא ניסתה לחזור לביתה, היא התבלבלה בדרך והדמעות כבר חנקו את גרונה אך היא לא הצליחה להשמיע צליל מלבד יללה ארוכה ודקה. לבסוף היא הצליחה להגיע למבנה שנראה כמו בית, אנשים נחמדים הזמינו אותה לאכול איתם והיא נכנסה מכיוון שלא אכלה מאתמול בלילה.

קטי הסתכלה אל האנשים הנחמדים בעיניים וקיוותה שאולי מחר יגיע היום המושלם.

העץ – יולה רס-עמית

אני גר פה לא הרבה זמן, אבל ישר הרגשתי בבית. כל הגרים לידי, נמצאים פה כבר שנים וישר קיבלו אותי כבן המקום. ליד הבית שלי, יש גבעה מבודדת ופיפייה. בראשה יש עץ גדול והשמיים שם תמיד כחולים, כמו בסרטים. אני אוהב לשבת שם כל יום בשקיעה.

השבוע ישבתי שם כהרגלי וקצת לפני ששקעה השמש, כשהשמיים נצבעו בוורוד, הגיע מישהו וישב לידי. אחרי כמה דקות הגיעו עוד כמה אנשים, וניהלנו שיחת חולין קלה. לא הפריעה לי החברה, אבל לא הבנתי מה פתאום. מה שונה היום משאר הימים? התביישתי לשאול אותם. הם בטח חושבים שאני פה מאותה הסיבה.

לקראת השקיעה כבר היו שם כל אנשי העיירה. ישבנו על הדשא, חלק בקבוצות, חלק לבד, כולם סביב העץ וכאילו חיכינו שמשו יקרה. קרן שמש החלה להאיר את העץ וכולם סובבו את ראשם Fאליו מהשמש השוקעת. עשיתי זאת גם אני. העץ התחיל להיות יותר ויותר מואר, חלק מהשמש כבר החלה להיעלם ופתאום צעקה.

עד היום רק שמעתי על מיסי המשוגעת. כשעברתי לידה בסופר או בדואר היא תמיד הנהנה לשלום בחביבות ולא הבנתי על מה מדברים. אף פעם לא הסבירו לי מה עובר עליה, רק את השם. על פניו היא נראתה נורמלית לחלוטין, לבושה באופן יאה לאישה בגילה וחיה את החיים שלה בשקט הנדרש.

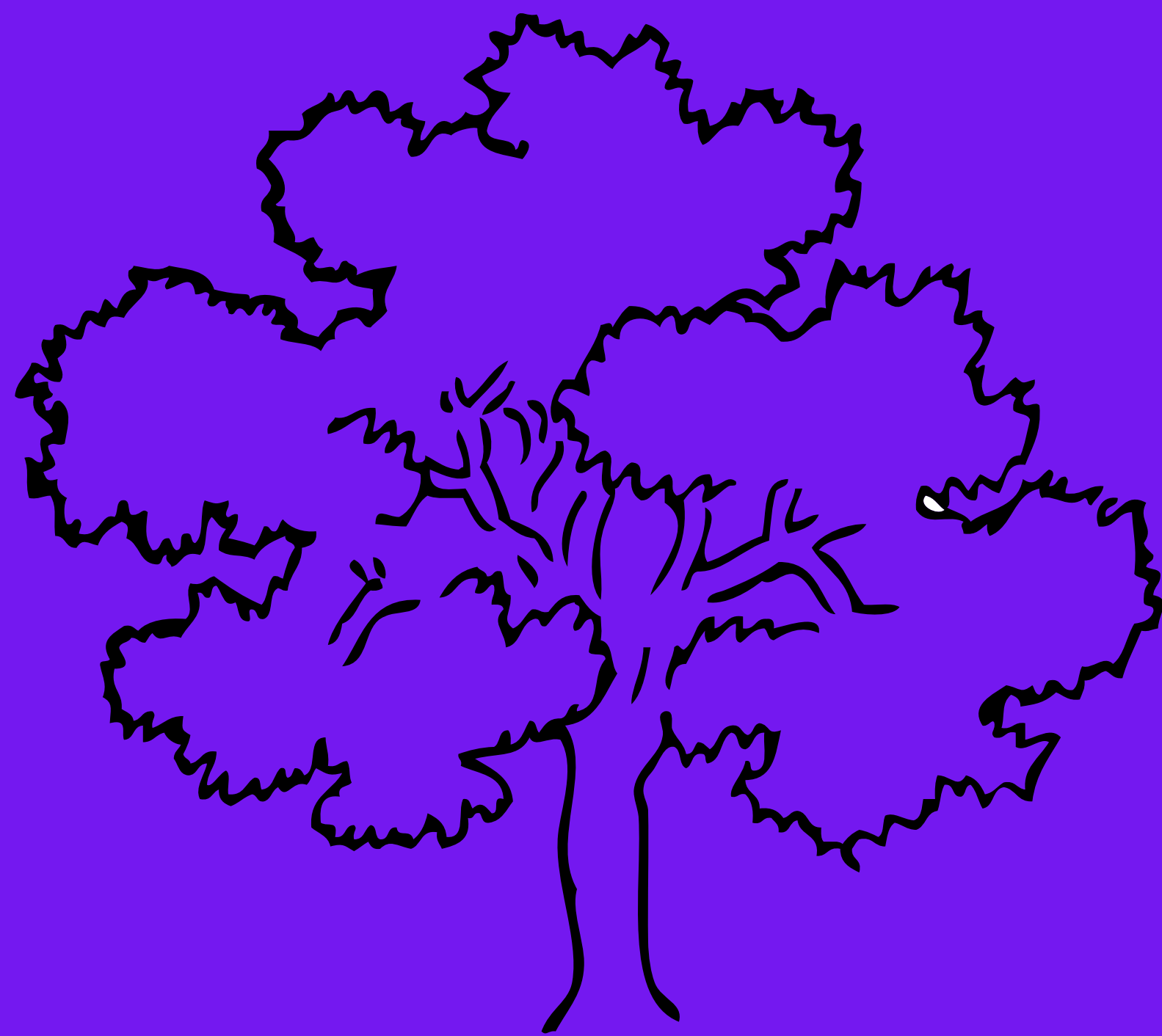
היא הלכה לכיווננו במעלה הגבעה, בוכה וצועקת, ממלמלת מילים לא ברורות. היא נראתה זקנה מתמיד. כולם הסתכלו עליה ושתקו. היא השתוללה. כשהיא הגיעה לעץ, היא החלה לחבוט בו עד שנפצעו ידיה ואז רק התיישבה לידו בשיברון ובכחה ובכחה.

בשלב זה, העץ הוא לגמרי והשמש נעלמה לגמרי. העלים שלו רעדו במשך כמה שניות כאילו הייתה רוח חזקה ולאחר מכן נשרו כולם בבת אחת וכיסו את מיסי לחלוטין. היא לא זזה מתחתיהם

אחרי כמה שניות העץ החשיך, וגם הערב. העלים נעלמו ואיתם מיסי. כולם קמו והתחילו ללכת משם. בלי לומר מילה, כאילו הכל כרגיל.

המשכתי לשבת שם לבד, בחושך, עם העץ העצוב. ואז נזכרתי מה שונה היום. היום יום השואה. וכבר לא תהיתי מה קרה למיסי. רק שמחתי בשבילה.

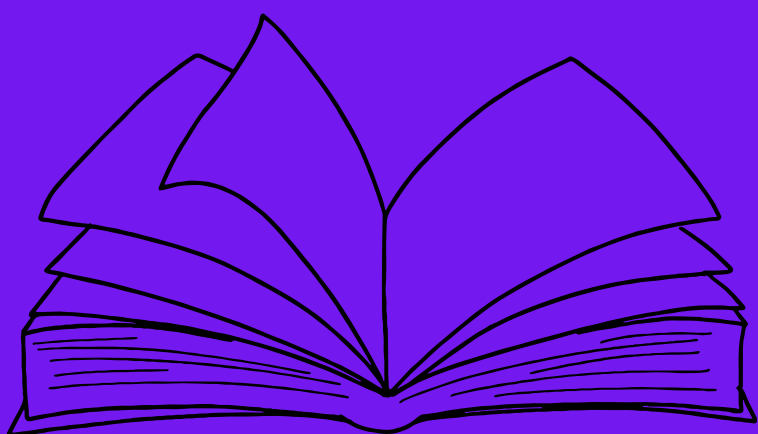

ספרי שואה/זוהר סגל

כשהייתי ביסודי לא היו לי חברים. החברים הכי טובים שלי היו הספרים בספרייה של בית הספר.

תמיד אהבתי לקרוא ספרי שואה. תמיד סקרן אותי. יש סיפורים במשפחה שלי על קרובי משפחה של סבא וסבתא שנספו בשואה. אז תמיד עניין אותי לקרוא על התקופה הזאת. אני זוכרת סיפור אחד שקראתי של ילד באותה התקופה. בספר הייתה תמונה בשחור לבן של ילד רזה בערך בן 8 חסר אונים שהפרצוף שלו היה כל כך מפוחד והוא הרים ידיים כדי שלא ירו בו. הרגשתי ישר שאני רוצה לחטוף אותו מתוך הדף. להכניס את היד לתוך הדף לשלוף אותו ולהביא אותו לעולם יותר "בטוח". העולם שלי. התקופה שלי. רציתי שהוא יהיה חבר שלי. כי לא היו לי חברים. אולי יש יגידו שאני מגזימה אבל הייתי מזדהה איתו. היה ברור לי שהוא עבר זוועות שלעולם לא אעבור אבל עדיין הייתי מבינה את הבדידות שלו. את הכעס שלו. את הפחד שלו. את הפגיעה שלו. כשפגעו בי הילדים בשכבה ככה הרגשתי. בלילה של אותו יום, פגשתי אותו. הוא סיפר לי שהוא ניצל מהסיטואציה בה התחנן שלא ירו בו. שאלתי אותו למה הוא נמצא שם. סיפרתי לו העולם שלי ושכדאי לו לבוא איתי. למרות שהעולם שלי לא מושלם.

הוא הסכים לבוא איתי. שמחתי שסוף סוף יש לי חבר. שאני אוכל להגן עליו והוא עלי. כשהגיע הבוקר הוא לא היה שם. התאכזבתי. היה לי עצוב ומכעיס. לא ידעתי אם הוא פשוט בחר שלא להיות חבר שלי והתחרט לבוא איתי או שהוא באמת רצה לבוא אבל לא הספיק לברוח לעולמי כי לא הצליח הפעם לחמוק מסיטואציה קשה כמו שהצליח בפעם שעברה. מאז לא הפסקתי לחשוב על ההחמצה שלא היינו חברים בסוף ולא הפסקתי לחשוב על מה עלה בגורלו.

הבריחה אל היער/ליהי אורן ומורן גריבי

זה התחיל לפני שבע שעות. אני שומעת צעקות וקללות בגרמנית. לא הבנתי בכלל מה קרה ועל מה המהומה. פחדתי לצאת החוצה לבד, ללא הורי ואחי האהוב. ראיתי אנשים גדולים וגבוהים לבושים בבגדי צבא המאיימים על חברים שלי בשכונה שבה אני גרה ומתחילים להתקרב לעבר הבית שלי. למה הם לקחו את הוריי? אני מבינה שמהו לא טוב קורה ושאני צריכה להתחבא.

אני שומעת דפיקות על הדלת בקצב מהיר וחזק. רק אני נשארת בבית שלנו. אני רוצה לבכות אבל מפחדת שישמעו אותי ויותר מהכל, אני רוצה להחזיק את הדובי שלי שמרגיע אותי בכל פעם שאני בוכה. אני מחליטה, בלי לחשוב פעמיים לצאת מהבית ולברוח ליער הקרוב לביתי בלי להסתכל לאחור. אני מפחדת, אבל רצה הכי מהר שאני יכולה. בדרך אני חולפת על פני טירה מפחידה בצבע שחור שמקיפים אותה צמחים קוצניים. פתאום אני רואה את תום חברי נמצא בטירה וקורא לי להצטרף אליו. אני חושבת כמה פעמים על הבקשה ובסוף מגיעה להחלטה כי עליי להמשיך ליער ולברוח מהאנשים הגדולים והגבוהים. ככל שאני מתקרבת ליער, הכל נעשה חשוך ומפחיד יותר, אך אני ממשיכה ללכת ומגיעה לצריף קטן בתחילתו של היער. הצריף בעל גג רעפים אדום, חלונות ירוקים ודלת כניסה גדולה עם ידית מוזהבת, המזמינה אותי להיכנס אליה. אני מחליטה לנקוש בדלת.

לאחר כמה דקות, הדלת נפתחת ואני לא מאמינה למראה עיניי. מולי נמצאים הוריי, אחי ואפילו הצעצועים שאני הכי אוהבת. הייתי בטוחה שמהו רע קרה להוריי, איך הם בחיים?

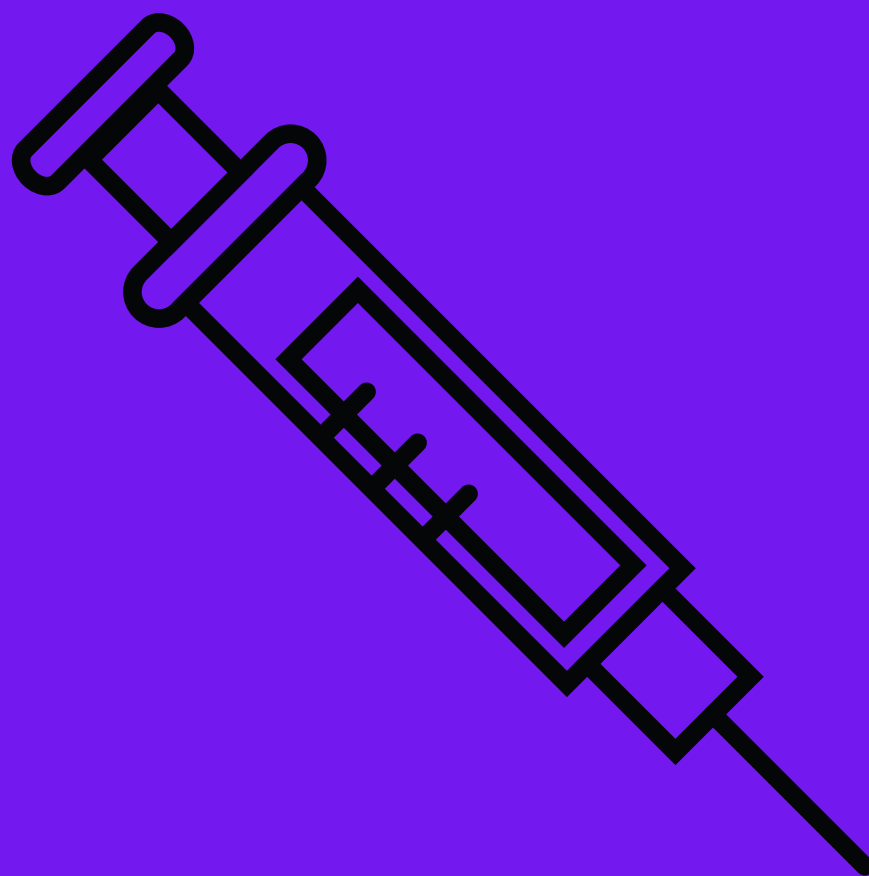
עוד מזרק/שקד הספר, אייר אלבז, שני עומרי בללי

חודש מרץ. חושך. מפחיד. מזל שאני לא לבד כי יש מי שרואה אותי. כשאני מחייכת היא מחייכת, כשאני עצובה היא עצובה. כשלי יש יום הולדת גם לה יש יום הולדת.

השומר העביר גופה לידי. ריח הריקבון נדבק לי לתא. אני יודעת שבקרוב מלאך המוות בא לקחת אותי ואני לא יודעת מה יעשה לנו.

היא יושבה בפינה והסתכלה עלי עם גומות החן וגופה הצנום. ושיערה האדמוני איבד את האדמוניות שלו.

והנה נשמעו טריקות חזקות באו לאסוף אותנו. שכבתי על מיטת הניתוחים והוא משך לי את השיער ותלתל אדמוני נפל על הריצפה. גומות החן כבר נעלמו מן הפרצוף. **עוד מזרק והיא שוב נעלמה.** אולי היא כבר לא תחזור מה שהיה כבר לא יהיה.

רעב- נועה חובשי

הרעב היה קשה מנשוא ורק על זה חשבתי, כל דקה כל רגע, והיה לי קר בכל עצם בגופי, וידעתי שאם ימשיך ככה, עוד רגע ואני לא אהיה פה, עוד רגע והכל יגמר.

וכבר הייתי מוכנה לוותר ולצלול מתחת לשמיכת השלג, בשלווה אפילו, כי ידעתי שאז לא ארגיש לא קור ולא רעב, ויהיה לי שקט. אז נשכבתי על אדמת היער, עצמתי את העיניים וידעתי שלא אקום עוד לעולם מהחלום, נתתי לשלג לכסות אותי. אבל אז קרה דבר מוזר.. הרגשתי עטופה בחום רך, כמו מתחת לשמיכה שלא הייתה לי, פקחתי את העיניים, ופתאום התחלתי לרוץ, אני מהירה, איך יש לי את הכוח.. אני רצה כמו שלא רצתי בחיי, אף אחד לא יתפוס אותי לעולם, אין בי עוד פחד אם כבר צריכים לפחד ממני.. ונעים לי בתוך העור של עצמי למרות הכפור. פתאום אני מריחה אותם... ואני יודעת בלי לחשוב אני יודעת שמצאתי את הארוחה שלי.. חבורה של חיילים שעוברים להם באין מפריע... מנסים לצוד נשמות פצועות צוחקים ונוהמים בשפה שפעם ידעתי.

אני אורבת להם בשקט למרות האינסטינקט הראשוני להתנפל עליהם ולקרוע אותם לחתיכות ואני יודעת שזה יקרה עוד רגע... אני מקבלת את הטבע החדש והקדום שלי בו זמנית. כבר לא יהודייה, כבר לא אנושית, אף אחד כבר לא יצליח לתפוס אותי, אני חופשיה.

פיקניק - שירה נבון ונועה ששון

בוקר בהיר אחד, החלטנו אני ומשפחתי לצאת לטיול פיקניק ליער הקסום הסמוך לביתנו. השמש זרחה, הציפורים שרו, והכל היה נראה מושלם. לא ידעתי שהיום הזה יהפוך לסיוט בלהות.

כששוטטנו ביער, רעש מוזר משך את תשומת לבי. נראה היה, שזה בא מתוך היער. הסקרנות שלי גברה, ולא יכולתי להתאפק אלא ללכת בעקבות הצליל. זה התגבר יותר ויותר, עד שפתאום יכולתי לשמוע צרחות וקריאות לעזרה שהתערבבו זה בזה. הלב שלי דפק בדאגה, והרגשתי דחף עצום לגלות מה קורה. עקבתי אחר מקור הרעש. ולא תאמינו במה נתקלתי! שם, ממש מולי, עמד עץ שעל גזעו מגולף מגן דוד צהוב ותוסס. זה לא היה דומה לשום דבר שאי פעם ראיתי קודם. בלי לחשוב פעמיים הושטתי יד ונגעתי במגן דוד, ובאותו רגע ממש, מערבולת מתערבלת נפתחה לנגד עיניי וסחפה אותי לתוך מקום לא מוכר. זה היה כאילו נכנסתי לעולם אחר לגמרי. מצאתי את עצמי במקום מלא באנשים, כולם מעוטרים באותו מגן דוד צהוב. היו שם כלבים נובחים, רכבות מלאות בפנים לא מוכרות שנראו שחוקות ואליהן עולים עוד המון אנשים, אנשים מסכנים, נראה לי שהם היו עניים. כאוס ורעש הקיפו אותי, וזה הרגיש כל כך מפחיד. פתאום ראיתי משהו נורא. שורות של אנשים נרצחו ללא רחמים, בזה אחר זה, כאילו לחייהם לא היה משמעות, אולי הם עשו משהו רע? הייתי מבולבל. הפחד תפס את ליבי, וידעתי שעלי למצוא מקום בטוח להתחבא בו. למזלי, גיליתי פתח ביוב, וחיפשתי בתוכו מקלט בחיפזון. שם פגשתי נער צעיר בשם מייקל. הוא נראה עייף ומדוכא, ובכל זאת היה ניצוץ של תקווה בעיניו. התחלנו לדבר, והוא שאל אותי אם יש לי אוכל או מים. לצערי, לא היה לי מה להציע.

אבל ראיתי שביב של הזדמנות, מייקל הכיר את הסביבה ואני הצעתי שנעשה את דרכנו לביתי והבטחתי לו אוכל ומחסה. המסע היה קשה. היינו צריכים להיות ערניים כל הזמן, להתחבא בכל פעם שהרגשנו שהסכנה מתקרבת. הפחד שלי רק הלך וגבר, אבל הייתי נחוש להמשיך

העזנו חזרה אל היער, בחיפוש נואשות אחר העץ שדרכו נכנסתי לממד החלופי הזה. רדת הלילה עטפה אותנו, ובדיוק כשהתקווה החלה להתפוגג, נתקלתי בעץ שנראה לזה לזה הקודם שסחף אותי אליו. "מה קורה פה?" שאלתי את עצמי בתימהון, המערבולת נעלמה והותירה אותנו תקועים ביער ללא תקווה. לפני שהספקנו להבין לגמרי את מצבנו, שמענו רעשים מאחורינו ונביחות של כלבים. "הם מצאו אותנו שוב מייקל" צעקתי לפני שראיתי אותו נופל קורבן לאכזריותם. ניסיתי לברוח עד שמישהו תפס את חולצתי. נפלתי בשבי, אני הולך אל מותי, חשבתי לעצמי. לא היה לי מספר מוטבע על פרק כף ידי כמו מייקל המסכן או מגן דוד על הבגדים שלי. אולי זו הסיבה שעדיין לא רצחו גם אותי? החוטפים שלי לקחו אותי איתם וכשהגענו למקומם, הכניסו אותי לחדר מפחיד והתחילו לשאול שאלות. "למה עזרת לילד ההוא".." "ההורים שלך יודעים שעזרת ליהודי?" לא הבנתי על מה הם מדברים, רק ניסיתי להסביר שאני מממד אחר, הם צחקו על "הדמיון הפורה" שלי כפי שתיארו אותו. כדי לשרוד, הבנתי שאני חייב להסתגל ולהעמיד פנים שאני אחד מהם. צחקתי גם אני ואמרתי שזה סיפור ששלפתי מיומני. נשארתי שם מספר ימים בזמן שהם מחפשים את הוריי, ולאחר שראו בדבר בזבוז זמן שלחו אותי לגור אצל משפחת אומנה. ידעתי שלא אוכל לוותר על הרצון לחזור הביתה. בזמן הפנוי המצומצם שלי בכל יום, בין 14:00 ל-16:00, שעות הפנאי שהוריי האומנה שלי קבעו לי, קבעתי אסטרטגיה של תוכנית הבריחה שלי. יום אחד, שוטטתי ביער ולפתע שמעתי קול מוכר קורא בשמי, "מולי, מולי". זה נשמע בדיוק כמו הקול של אמא שלי! ההתרגשות גברה בי, ואני מיהרתי לעבר הקולות, בתקווה למצוא את משפחתי. אבל כפי שרצה הגורל, קולות הסכנה הגיעו שוב לאוזני, הם היו מאחוריי והבנתי שאין דרך חזרה. צעקתי לעזרה תוך שהם אוחדים בי ולוקחים אותי שוב, דמעות זלגו על פניי, אבל זה היה מאוחר מדי. הם מצאו אותי שוב, והסיכוי שלי לחזור לממד שלי חמק. המסע שלי הגיע לסיומו, והותיר אותי עם ייאוש וגעגועים.

שקט משונה/ הילה מיכאלי ודיאנה ברידזה

מנדל התעורר בוקר אחד מאוחר מהרגיל, הוא הבחין בשקט משונה והרחובות היו ריקים מטנקים. תחושה משונה עברה בו ואינו ידע כיצד להבין אותה. הוא יצא מביתו והרחוב היה נקי, פרחים פרחו בגינה ליד הבית וזוגות אוהבים חלפו על פניו וצחקו בניהם. מול ביתו, חנות הנשקים השכונתית הפכה בין לילה לבית קפה הומה אדם עם צלילים שלא שמע קודם ברקע. בית הקפה עורר בו רגשות מעורבים. כל האנשים שהיו סביבו חשפו שיניים עם שפתיים מתוחות, זה היה זר לו. לפתע ראה גם את חברתו הטובה לאה, יושבת וחושפת שיניים, עם אביה ואמה. מנדל לא הבין איך הדבר יכול להיות שהרי רק אתמול בשעות הצהריים, נשלחה למחנות השמדה.

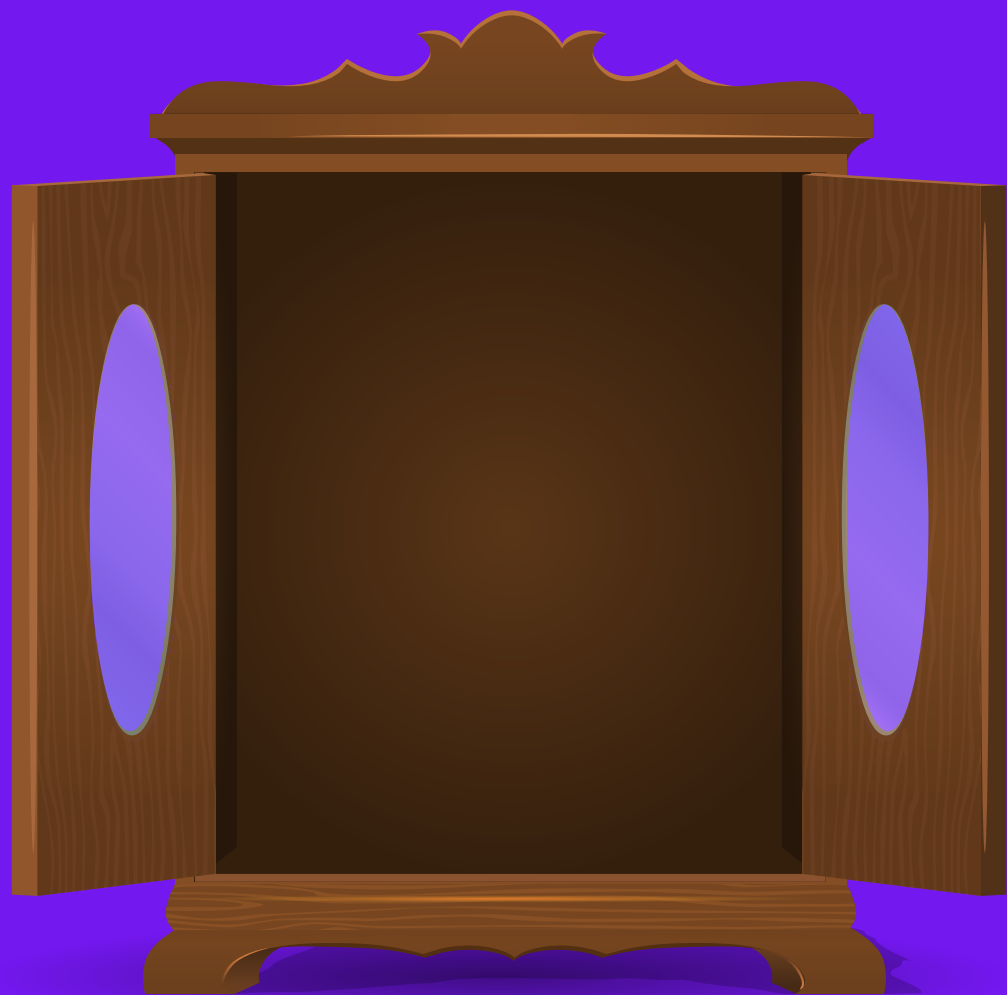

ארון הבגדים / הילה מיכאלי

יום אחד, התעורר משנתו ילד קטן בשם יעקב. כאשר סיים לצחצח את שיניו ולשטוף את הפנים, ניגש לפתוח את ארון הבגדים. לפתע, מצא את עצמו מועבר מתקופתו אל ימי השואה הנוראים. בן רגע מצא עצמו יעקב מוקף בייסורים וייאוש, כאב ואכזריות. הוא רץ לחפש מחסה וכשהגיע אליו פגש קשיש בשם דוד. טוב הלב של דוד יצא אל יעקב והוא החליט לקחת אותו אל ביתו שנמצא במרתף של משפחה נוצרית אנושית. למרות הבדלי הגיל והחיים שלהם, נוצר ביניהם קשר בלתי סביר, שגישר על הפער בין הדורות והעולמות. יחד, תמימות נעוריו של יעקב נשזרה בחוכמתו ובחוסנו של דוד. ידידותם הפכה למקור נחמה בתוך החושך, בימים בהם ניסה יעקב למצוא דרך לחזור אל החיים שהכיר. יום אחד הגיע דוד למרתף יחד עם אישה. היא הייתה פצועה ונראתה עייפה. דוד ערך היכרות בין יעקב לבינה, היא הייתה האחיינית שלו. יעקב ניגש ללחוץ את ידה וברגע שנוצר מגע, האישה לפתע נעלמה. לאחר שניות בודדות חזרה האישה בעודה לוחצת את ידו של יעקב, אך נראתה קורנת וחיונית מהרגיל, כאילו הייתה אישה אחרת. כשנשאלה מה קרה לה בשניות הבודדות הללו, סיפרה כי פתאום פקחה עיניים באי טרופי יפייפה כשהשמש עושה לה עיסוי בכתפיים וילדים קטנים מתרוצצים בין רגליה. במהרה יעקב לחץ לדוד את היד ולאחר שניות הפך דוד לאדם בריא, מסופר ורענן. ואז יעקב הבין – הוא יכול להעביר אחרים לזמן קצר למקום של ביטחון ושלווה במגע ידו. בעזרת המתנה שלו, יעקב הציע רגעים של הפוגה לאלה שאיבדו כל כך הרבה.

בשיא סבלם של השורדים, הוא הראה להם הצצה לאהבה, טוב לב והיופי שנמצא מעבר לנסיבות המידיות שלהם. מגעו של יעקב זרע תקווה בליבם. השמועה התפשטה מהר סביב מחנות הריכוז ונוכחותו של יעקב הזכירה לכלואים שגם בזמנים האפלים ביותר, קיים זיק של אור, אפשרות של מחר טוב יותר. בעוד יעקב המשיך במסעו, הוא נתקל באינספור נשמות שנגעו בחושך. כל מפגש חיזק את נחישותו לחלוק את האמפתיה והכוח המתמשך של הקשר האנושי. יום אחד, כשפתח את דלת המרתף, חזר ברגע אחד אל ביתו ואל חדרו בזמנו שלו. בשובו, נשא יעקב את משקלם של הסיפורים שחזה בהם. בהשראת חוויותיו, הוא הקדיש את חייו להפצת מודעות וטיפוח חמלה. סיפורו של יעקב, הנער שהתעלה על ממדים, הפך להוכחה לרוח הבלתי ניתנת לשליטה המתעוררת גם בנסיבות העגומות ביותר. הסיפור שלו ממשיך לעורר השראה בדורות, ומזכיר לכולנו את ההשפעה העמוקה שיכולה להיות לנו על אחרים, מעבר לזמן ולמרחב.

ולסיום יש לנו עוד

סיפור שהפך תוויה

מצויאתית

לפנטסטית

האניגמה של העיירה גרדון /שירה נבון ונועה ששון

לפני שנים רבות, בכפר קטן השוכן בעיירת גרדון בצפון איטליה, חי אדם בשם ג'וזף. ג'וזף ניהל חיים פשוטים כחקלאי, טיפל באדמתו באהבה ובמסירות.

בוקר בהיר אחד, בזמן שעבד ג'וזף בשדהו, פגע ג'וזף עם אתו במשהו מוצק מתחת לאדמה. הסקרנות עוררה אותו והוא התחיל לחפור עוד ועוד עד שחשף שברים של תקופה שחלפה. נדהם ג'וזף והבין שהוא נתקל בשרידי פומפיי, עיר גדולה מתקופה ארכיאולוגית, מצועפת כעת בחיבוק של אפר וולקני.

הידיעה על התגלית התפשטה כמו אש בשדה קוצים, והגיעה לאוזניהם של ארכיאולוגים והיסטוריונים מרחבי העולם. להוטים הם היו, לפענח את התעלומות החבויות מתחת להריסות העתיקות של פומפיי. צוות מומחים ירד לאתר ואליהם הצטרף ג'וזף, חמושים בכלים וצמאים לידע.

כשהם התעמקו במעמקי העיר, החלה להתיישב על הארכיאולוגים תחושה מפחידה של מסתוריות ואימה. אלו נפוצו בין הצוות, סיפורים על קללה עתיקה שדבקה בארץ כמו רוחות רפאים. סיפורים על רוחם של האנשים שנספו בהתפרצות הגעש לפני שנים רבות בפומפיי מסתובבת ברחובות העיר שנבנתה על פומפיי אלפיי שנים לאחר מכן, והנה היא כאן, רוח נקמנית ומיוסרת. החוקרים לא נרתעו מהסיפורים, המשיכו וחשפו את שרידי הציוויליזציה האבודה. אבל עם רדת הלילה על אתר החפירה, החלו להתרחש התרחשויות מוזרות. צללים רקדו בפינות ראייתם, לחישות הדהדו באוויר, ונוכחות בלתי נראית כמו אורבת ממש מעבר לתחום הראייה. לילה אחד, כשהארכאולוגים עבדו באתר, רוח מצמררת סחפה את ההריסות, ונשאה איתה אנרגיה משתקת. האדמה רעדה מתחת לרגליהם, ורעש עמום מילא את האוויר. בהלה אחזה בליבם כשערפל מסתורי עלה מהאדמה, מתערבל ומתלכד לדמויות רפאים.

למרות האימה הגואה והפחד הבלתי פוסק שתפס אותם, צוות המומחים סירב לנטוש את החיפוש אחר תשובות. נחוש לחשוף את האמת מאחורי המיסתורין של פומפיי, הם פתחו בחיפוש בלתי פוסק אחר הסיבה מאחורי ההתרחשויות המוזרות בעיירת גרדון אשר החלה מאז בואם וחיפושם באתר הארכיאולוגי תחת אדמתו החקלאית של ג'וזף.

כשצוות המומחים נכח לחשיכה ההולכת וגוברת שעטפה את עיירת גרדון, צץ זיק של תקווה ממקור בלתי צפוי. אחד מחברי הצוות, ארכיאולוג יהודי צעיר בשם דוד, חשף סוד משפחתי. הוא שיתף שסבתו מחזיקה באוסף של ספרי קודש עתיקים הכולל ביניהם ספר המחזיק בידע של הסרת כישופים וקללות. כששאר הצוות מסוקרנים ונואשים לפתרון, הם מחליטים להישאר במקום בזמן שדיוויד מעז לחזור לעיר הולדתו כדי לאחזר את הספר הקדוש להסרת הקללה. ימים חלפו, מלאי חשש ומפגשים מפחידים עם רוחות מיוסרות. לבסוף חזר דוד, לופת בחוזקה את הספר המציל.

בציפייה רבה, חברי הצוות התאספו מסביב, בחנו את הסימנים החשופים שנמצאים על גבי הספר בחיפוש אחר דרך לפענח את הקללה שהחזיקה את רוחה של פומפיי. שעות הפכו לימים כשהם מנסים לפענח ללא לאות את הסמלים והלחשים החשופים. עם זאת, נראה היה כי מאמציהם לא הניבו ד, והותירו אותם מדוכדכים ועל סף ייאוש. מסרב להרים ידיים, פנה דוד לרב יהודי גדול בדת, הנודע במומחיותו בטקסטים עתיקים ובידע מיסטי. איש הדת, הרב עזרא, הגיע מיד, עיניו התמלאו בתערובת של דאגה ואימה. הוא הקשיב למצוקת הצוות, התבונן בספר העתיק בעוצמה שנולדה משנים של לימוד וחשף את הדרך, קבורה עמוק בתוך דפי הספר, שהחזיקה בפוטנציאל לנצח את רוחות פומפיי. עם תקווה חדשה, הצוות אסף את החומרים הדרושים והתכונן לטקס. ליבם הלם בחשש כשהם מזמרים את הלחשים העתיקים, קולותיהם מלאים בתערובת של פחד ונחישות. לאט לאט מילאה אנרגיה מנצנצת את האוויר, ותחושת הקלה שטפה אותם.

אך הניצחון שלהם היה קצר מועד. הרוחות הזועמות, שחשו את תבוסתן המתקרבת, פתחו במתקפה חסרת רחמים על הצוות. צללים התפתלו והתעוותו, והאוויר נעשה סמיך בזדון חונק. למרות הפחד, חברי הצוות התמידו, מונעים על ידי החלטה בלתי נכנעת לפטור את הארץ מהקללה העתיקה.

עם כל קללה שהוסרה, הרוחות גדלו בזעם, התקפותיהן התגברו בתדירות ובאכזריות כאחד. היאוש חלחל באוויר כשחברי הצוות נפלו בזה אחר זה, חייהם נמחו על ידי הישויות הזועמות שביקשו לגרש.

חברי הצוות הנותרים רעדו מאימה אך המשיכו בהסרה, נחישותם לא נכנעת. הם הגיעו רחוק מכדי לוותר עכשיו.

ספוגיי זיעה ולבם פועם, נלחמים כנגד כל הסיכויים, מסירים קללה אחר קללה, קולותיהם רועדים בתערובת של פחד והתרסה. בניסיון אחרון ונואש להסרה, הרוחות שחררו מתקפה קטקליזמית. האדמה רעדה בעוצמה, וההריסות רעדו כשהרוחות הנוקמות שחררו את מלוא זעמן. בשיא מחריד, הרוחות השמידו את הצוות, נפשם נקרעה מהתקיפה הבלתי פוסקת.

רק ג'וזף, החקלאי שגילה את העיר העתיקה, נשאר. הוא צפה באימה בחבריו נופלים לפני זעם הרוחות. עם דמעות זולגות על פניו, הוא התחייב לשאת את סיפורם, הקרבתם ואזהרתם לעולם.

כשהעירה גרדון כיום היא בית קברות שומם, ג'וזף נשאר מאחור, לבו כבד מצער הסיפור שיספר מאוחר יותר. חייו הפשוטים כחקלאי התנפצו לנצח, הוא הפך לעד לזוועות פומפיי ולכוחות העל-טבעיים שפקדו את ביתו.

